

Judikatūras krājums

VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (otrā palāta)

2016. gada 16. martā*

Valsts atbalsts — Akcīzes nodoklis — Nodokļu parāda daļēja norakstīšana mierizlīgumā — Lēmums, ar kuru atbalsts atzīts par nesaderīgu ar iekšējo tirgu un uzdots to atgūt — Tiesības uz aizstāvību — Ieinteresēto personu procesuālās tiesības — Privātā kreditora kritērijs — Pierādīšanas pienākums

Lieta T-103/14,

Frucona Košice a.s., Košice (Slovākija), ko pārstāv *K. Lasok, QC, B. Hartnett, barrister, O. Geiss, advokāts, un J. Holmes, barrister*,

prasītāja,

pret

Eiropas Komisiju, ko pārstāv *L. Armati, P.-J. Loewenthal un K. Walkerová*, pārstāvji,

atbildētāja,

par prasību atcelt Komisijas 2013. gada 16. oktobra lēmumu lietā 2014/342/ES par valsts atbalstu SA.18211 (C 25/05) (ex NN 21/05), ko Slovākijas Republika piešķirusi attiecībā uz *Frucona Košice a.s.* (OV L 176, 38. lpp.).

VISPĀRĒJĀ TIESA (otrā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētāja *M. E. Martinša Ribeiru [M. E. Martins Ribeiro]*, tiesneši *S. Žervazoni [S. Gervasoni]* un *L. Madise [L. Madise]* (referents),

sekretāre *K. Hērena [C. Heeren]*, administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2015. gada 8. septembra tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – angļu.

Spriedums

Tiesvedības priekšvēsture

Prasītājas stāvokļa novērtējums un mierizlīguma procedūra

- 1 *Frucona Košice* ir saskaņā ar Slovākijas tiesībām dibināta sabiedrība, kura tostarp darbojās alkohola un degvīna ražošanas nozarē.
- 2 Laikposmā no 2002. gada novembra līdz 2003. gada novembrim prasītājai tika piešķirti vairāki nodokļu parādu samaksas termiņu pagarinājumi; šos nodokļu parādus veidoja akcīzes nodoklis, kas tai bija jāmaksā. Šie samaksas termiņu pagarinājumi tai tika piešķirti pēc finanšu garantiju sniegšanas par labu vietējai nodokļu iestādei, kurai tā bija piekritīga, proti, *Košice IV* birojam (turpmāk tekstā – “vietējā nodokļu pārvalde”).
- 3 2004. gada 25. februārī prasītāja finansiālu grūtību, ar kurām tai nācās saskarties, dēļ nevarēja samaksāt akcīzes nodokli, kas tai bija jāmaksā 2004. gada janvārī. Pēc grozījumiem tiesību aktos, kas tika izdarīti pēc 2004. gada 1. janvāra, prasītāja vairs nevarēja saņemt šī akcīzes nodokļa samaksas termiņa pagarinājumu.
- 4 Līdz ar to prasītāja zaudēja licenci, kas tai ļāva ražot un pārstrādāt alkoholu un degvīnu. Kopš tā laika ar preču zīmi “Frucona” tā vienīgi izplatīja alkoholu, ko tā bija iepirkusi no *O.H.* – sabiedrības, kura saskaņā ar vienošanos ar prasītāju to ražoja ar licenci prasītājas degvīna ražotnēs.
- 5 Prasītājai bija arī pārmērīgas parādsaistības *zákon č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní* (Likums Nr. 328/1991 par bankrotu [likvidāciju ar tiesas nolēmumu] un izlīgumu) izpratnē.
- 6 2004. gada 8. martā prasītāja iesniedza *Krajský súd v Košiciach* (Košīces apgabaltiesa (Slovākija)) pieteikumu par izlīguma procedūras uzsākšanu (turpmāk tekstā – “pieteikums par mierizlīgumu”), piedāvājot katram no saviem kreditoriem samaksāt 35 % no summas, kuru tā bija parādā. Prasītājas kopējais parāds bija aptuveni SKK 644,6 miljoni, no kuriem aptuveni SKK 640,8 miljoni bija nodokļu parāds.
- 7 Ar 2004. gada 29. aprīļa lēmumu *Krajský súd v Košiciach* atļāva uzsākt mierizlīguma procedūru.
- 8 2004. gada 9. jūlija mierizlīguma sēdē prasītājas kreditori, tostarp vietējā nodokļu pārvalde, atbalstīja pieteikumu par mierizlīgumu. Saistībā ar šo mierizlīguma procedūru vietējā nodokļu pārvalde rīkojās kā atsevišķs kreditors, kas ir statuss, ko tā ieguvusi to garantiju dēļ, kuras tai sniegtas prasītājas maksājamo akcīzes nodokļa maksājumu samaksas termiņu pagarinājuma laikā (skat. iepriekš 2. punktu).
- 9 Prasītāja apgalvo, ka pirms 2004. gada 9. jūlija tā vietējai nodokļu pārvaldei ir iesniegusi neatkarīgas revīzijas kompānijas izstrādātu audita ziņojumu (turpmāk tekstā – “E ziņojums”), lai minētajai pārvaldei ļautu izvērtēt attiecīgās mierizlīguma un likvidācijas ar tiesas nolēmumu priekšrocības.
- 10 2004. gada 21. jūnijā Slovākijas Nodokļu administrācija veica pārbaudi uz vietas prasītājas telpās. Šīs pārbaudes laikā tās finanšu situācija tika noteikta pēc stāvokļa uz 2004. gada 17. jūniju.
- 11 Ar 2004. gada 14. jūlija lēmumu *Krajský súd v Košiciach* saskaņoja mierizlīgumu. Šīs tiesas ieskatā, Slovākijas nodokļu administrācijas prasījumi bija jāapmierina 35 % apmērā jeb par summu aptuveni SKK 224,3 miljonu apmērā.

- 12 Vietējā nodokļu pārvalde 2004. gada 20. oktobra vēstulē turklāt norādīja prasītājam, ka mierizlīguma nosacījumi, saskaņā ar kuriem daļa nodokļu parāda nebija jāatmaksā, ir uzskatāmi par netiešu valsts atbalstu, kam ir vajadzīga Eiropas Kopienų Komisijas atļauja.
- 13 Prasītāja 2004. gada 17. decembrī vietējai nodokļu pārvaldei tostarp samaksāja summu SKK 224,3 miljonu apmērā, kas atbilst 35% no tās kopējā nodokļu parāda. Ar 2004. gada 30. decembra lēmumu *Krajský súd v Košiciach* paziņoja par mierizlīguma procedūras izbeigšanu. 2006. gada 18. augustā *Krajský súd v Košiciach* samazināja vietējai nodokļu pārvaldei maksājamo summu līdz SKK 224,1 miljoniem.

Administratīvais process

- 14 2004. gada 15. oktobrī Komisijai tika nosūtīta sūdzība par iespējamu nelikumīgu valsts atbalstu par labu prasītājam.
- 15 2005. gada 4. janvāra vēstulē Slovākijas Republika, atbildot uz Komisijas informācijas pieprasījumu, informēja Komisiju par to, ka prasītāja, iespējams, saņēmusi nelikumīgu valsts atbalstu, un lūdza Komisiju atļaut šo atbalstu kā glābšanas atbalstu, kas piešķirts grūtībās esošam uzņēmumam.
- 16 Pēc tam, kad Komisija bija apkopojusi papildu informāciju, tā ar 2005. gada 5. jūlija vēstuli informēja Slovākijas Republiku par savu lēmumu uzsākt EKL 88. panta 2. punktā paredzēto oficiālo izmeklēšanas procedūru attiecībā uz konkrēto pasākumu. Šis lēmums tika publicēts *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* (OV 2005, C 233, 47. lpp.).
- 17 Slovākijas Republika ar 2005. gada 10. oktobra vēstuli iesniedza Komisijai savus apsvērumus par attiecīgo pasākumu. Tāpat prasītāja ar 2005. gada 24. oktobra vēstuli iesniedza Komisijai savus apsvērumus par konkrēto pasākumu. Tie Slovākijas Republikai tika nosūtīti, lai ļautu tai reaģēt, ko tā izdarīja ar 2005. gada 16. decembra vēstuli.

Sākotnējais lēmums

- 18 2006. gada 7. jūnijā Komisija pieņēma Lēmumu 2007/254/EK par valsts atbalstu C 25/05 (ex NN 21/05), ko Slovākijas Republika piešķīrusi *Frucona Košice a.s.* (OV 2007, L 112, 14. lpp.; turpmāk tekstā – “sākotnējais lēmums”). Šī lēmuma rezolūtivās daļas 1. pantā ir paredzēts, ka Slovākijas Republikas piešķirtais valsts atbalsts par labu prasītājam par summu SKK 416 515 990 apmērā ir nesaderīgs ar kopējo tirgu, un tā [rezolūtivās daļas] 2. pantā ir uzdots atgūt šo atbalstu.

Tiesvedības Vispārējā tiesā un Tiesā

- 19 2007. gada 12. janvārī prasītāja cēla Vispārējā tiesā prasību par sākotnējā lēmuma atcelšanu.
- 20 Vispārējās tiesa ar 2010. gada 7. decembra spriedumu *Frucona Košice/Komisija* (T-11/07, Krājums, EU:T:2010:498) šo prasību noraidīja kā nepamatotu.
- 21 Tiesa pēc tam, kad prasītāja saskaņā ar Eiropas Savienības Tiesas statūtu 56. pantu tai iesniedza apelācijas sūdzību, ar 2013. gada 24. janvāra spriedumu *Frucona Košice/Komisija* (C-73/11 P, Krājums, EU:C:2013:32) atcēla spriedumu *Frucona Košice/Komisija*, minēts 20. punktā (EU:T:2010:498). Saistībā ar strīda pirmajā instancē izvērtēšanu pēc būtības Tiesa secināja, ka Komisija ir pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā, jo, novērtējot privātā kreditora kritēriju, tā nav ņēmusi vērā likvidācijas ar tiesas nolēmumu procedūras ilgumu vai gadījumā, ja Komisija ir ņēmusi vērā minēto faktoru, tā no tiesību viedokļa nav pietiekami pamatojusi sākotnējo lēmumu. Visbeidzot Tiesa nodeva lietu atpakaļ Vispārējai tiesai, lai tā lemtu par tajā izvirzītajiem pamatiem, kurus tā nav izskatījusi.

- 22 Pēc sprieduma lietā *Frucona Košice/Komisija*, minēts 21. punktā (EU:C:2013:32), lai novērstu Tiesas konstatētās nepilnības, Komisija 2013. gada 16. oktobrī pieņēma Lēmumu 2014/342/ES par valsts atbalstu SA.18211 (C 25/05) (ex NN 21/05), ko Slovākijas Republika piešķirusi *Frucona Košice a.s.* (OV L 176, 38. lpp.; turpmāk tekstā – “apstrīdētais lēmums”), kura [rezolūīvās daļas] 1. pantā ir paredzēts, ka sākotnējais lēmums “ir atcelts”.
- 23 Vēlāk ar 2014. gada 21. marta motivētu rīkojumu *Frucona Košice/Komisija* (T-11/07 RENV, EU:T:2014:173) Vispārējā tiesa, kurā bija celta prasība, pamatojoties uz tās 1991. gada 2. maija Reglamenta 117. pantu, spriedumā lietā *Frucona Košice/Komisija*, minēts 21. punktā (EU:C:2013:32), nosprieda, ka vairs nav jālemj par prasību atcelt sākotnējo lēmumu.

Apstrīdētais lēmums

- 24 Komisija, kā minēts iepriekš 22. punktā, pieņēma apstrīdēto lēmumu, ar kuru tika aizstāts sākotnējais lēmums, lai novērstu sākotnējā lēmuma nepilnības, kas tika identificētas spriedumā *Frucona Košice /Komisija*, minēts 21. punktā (EU:C:2013:32) (apstrīdētā lēmuma 10. apsvērums).
- 25 Apstrīdētajā lēmumā Komisija tostarp uzskatīja, ka ir jāizvērtē jautājums par to, vai būtībā, atbalstot pieteikumu par mierizlīgumu un līdz ar to tās parāda atlaidi 65 % apmērā, vietējā nodokļu pārvalde attiecībā uz prasītāju rīkojās kā privātais kreditors tirgus ekonomikas apstākļos. Tā šajā ziņā precizēja, ka minētās pārvaldes kā prasītājas kreditora stāvoklis bija neparasti labvēlīgs, jo šī pārvalde atradās juridiski un ekonomiski izdevīgākā situācijā nekā prasītājas privātie kreditori. Vietējai nodokļu pārvaldei faktiski bija vairāk par 99 % no visiem reģistrētajiem parādiem, un tā bija atsevišķs kreditors, kura prasījumus jebkurā bankrota procedūras laikā varēja apmierināt, izmantojot nodrošināto aktīvu pārdošanu (apstrīdētā lēmuma 80. apsvērums).
- 26 Pirmkārt, attiecībā uz privāta kreditora kritēriju Komisija turklāt secināja, ka šī kritērija piemērojamība bija atkarīga no tā, vai attiecīgā dalībvalsts piešķir uzņēmumam ekonomiskas priekšrocības citādi, nekā īstenojot valsts varu, un ka gadījumā, ja dalībvalsts administratīvajā procesā atsauca uz šo kritēriju, tai šaubu gadījumā ir jāpārliecina un ar objektīviem un pārbaudāmiem pierādījumiem jāpierāda, ka īstenotais pasākums izriet no tās kā privāta tirgus dalībnieka statusa. Tā šajā ziņā atsauca uz 2012. gada 5. jūnija spriedumu Komisija/*EDF* (C-124/10 P, Krājums, EU:C:2012:318, 81.–85. punkts) (apstrīdētā lēmuma 82. apsvērums).
- 27 Apstrīdētā lēmuma 83. apsvērumā Komisija norāda:
- “Īsumā – Slovākijas Republika apgalvo, ka, pēc tās domām, attiecīgais pasākums ir valsts atbalsts. Tā atzina, ka izlīguma laikā jautājums par valsts atbalstu vienkārši netika apsvērts, un pieprasīja apstrīdēto pasākumu uzskatīt par glābšanas atbalstu. Līdz ar to šķiet, ka iepriekš minētās judikatūrā paredzētās prasības šajā gadījumā nav ievērotas un apstrīdētais pasākums ir valsts atbalsts LESD 107. panta 1. punkta izpratnē.”
- 28 Otrkārt, pēc tam, kad Komisija apstrīdētā lēmuma 84. apsvērumā norādīja, ka “šajā lietā [prasītāja] iebilda, ka attiecīgais pasākums ir uzskatāms par atbalstu, un iesniedza iepriekš minētos dokumentus, tostarp divu revidentu ziņojumus”, tā pārbaudīja, vai Slovākijas Republika attiecībā uz prasītāju ir rīkojusies kā privātais kreditors.
- 29 Šajā nolūkā Komisija, pirmkārt, ņemot vērā prasītājas iesniegtos pierādījumus, salīdzināja izlīguma ar kreditoriem un likvidācijas ar tiesas nolēmumu procedūras (apstrīdētā lēmuma 88.–119. apsvērums), otrkārt, salīdzināja izlīguma ar kreditoriem un nodokļu piedziņas procedūru (apstrīdētā lēmuma 120.–127. apsvērums) un, treškārt, izvērtēja pārējos Slovākijas valsts iestāžu un prasītājas iesniegtos pierādījumus (apstrīdētā lēmuma 128.–138. apsvērums). Būtībā Komisija uzskatīja, ka gan likvidācijas

ar tiesas nolēmumu procedūra, gan nodokļu piedziņas procedūra, vietējās nodokļu pārvaldes ieskatā, bija izdevīgākas alternatīvas par pieteikumu par izlīgumu (apstrīdētā lēmuma 119., 124. un 127. apsvērumi).

- 30 Komisija apstrīdētā lēmuma 139. apsvērumā secināja, ka privātā kreditora kritērijs nav izpildīts un ka Slovākijas Republika prasītājam ir piešķirusi priekšrocību, ko tā nebūtu varējusi iegūt tirgus apstākļos. Minētā lēmuma 140. apsvērumā tā secināja, ka parāda norakstīšana, kam vietējā nodokļu pārvalde piekritusi izlīgumā, ir valsts atbalsts LESD 107. panta 1. punkta izpratnē. Visbeidzot šī paša lēmuma 182. apsvērumā Komisija secināja, ka [konkrētais] valsts atbalsts nav saderīgs ar iekšējo tirgu.
- 31 Apstrīdētā lēmuma rezolutīvā daļa ietver piecus pantus.
- 32 Apstrīdētā lēmuma [rezolutīvās daļas] 1. pantā ir paredzēts, ka “[sākotnējais] lēmums [..] ir atcelts” (skat. iepriekš 22. punktu).
- 33 Saskaņā ar apstrīdētā lēmuma [rezolutīvās daļas] 2. pantu valsts atbalsts SKK 416 515 990 apmērā, ko Slovākijas Republika īstenojusi par labu prasītājam, nav saderīgs ar kopējo tirgu.
- 34 Apstrīdētā lēmuma [rezolutīvās daļas] 3. pantā Komisija uzdeva Slovākijas Republikai atgūt konkrētā prasītājam prettiesiski piešķirtā atbalsta summu, kurai pieskaitīti kavējuma procenti.
- 35 Atbilstoši apstrīdētā lēmuma [rezolutīvās daļas] 4. pantam divu mēnešu laikā pēc šī lēmuma paziņošanas Slovākijas Republika informē Komisiju par pasākumiem, ko tā veikusi, pildot šo lēmumu.
- 36 Saskaņā ar apstrīdētā lēmuma [rezolutīvās daļas] 5. pantu Slovākijas Republika ir šī lēmuma adresāte.
- 37 Prasītāja 2013. gada 24. oktobrī no Slovākijas Republikas valsts iestādēm saņēma apstrīdētā lēmuma eksemplāru.
- 38 2014. gada 14. jūnijā apstrīdētais lēmums tika publicēts *Oficiālajā Vēstnesī*.

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

- 39 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2014. gada 17. februārī, prasītāja cēla šo prasību.
- 40 Ar atsevišķu dokumentu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2014. gada 18. novembrī, prasītāja iesniedza pieteikumu par pagaidu noregulējumu, ar kuru tā būtībā lūdza apturēt apstrīdētā lēmuma 3. panta 1. un 2. punkta un 4. panta izpildi. Šis lūgums tika noraidīts ar Vispārējās tiesas priekšsēdētāja 2014. gada 6. maija rīkojumu, un lēmuma par tiesāšanās izdevumiem pieņemšana tika atlikta.
- 41 Ar atsevišķu dokumentu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2014. gada 28. jūlijā, prasītāja iesniedza atkārtotu pieteikumu par pagaidu noregulējumu, ar kuru tā būtībā lūdza apturēt apstrīdētā lēmuma 3. panta 1. un 2. punkta un 4. panta izpildi. Šis pieteikums tika noraidīts ar Vispārējās tiesas priekšsēdētāja 2014. gada 18. septembra rīkojumu, un lēmuma par tiesāšanās izdevumiem pieņemšana tika atlikta.
- 42 Pamatojoties uz tiesneša referenta priekšlikumu, Vispārējā tiesa (otrā palāta) nolēma uzsākt mutvārdu procesu un tās 1991. gada 2. maija Reglamenta 64. pantā paredzēto procesa organizatorisko pasākumu ietvaros lūdza prasītājam iesniegt vairākus dokumentus, un rakstveidā uzdeva Komisijai vienu jautājumu. Lietas dalībnieki izpildīja šos lūgumus noteiktajā termiņā.

- 43 Lietas dalībnieku paskaidrojumi un atbildes uz Vispārējās tiesas uzdotajiem jautājumiem tika uzklausi 2015. gada 8. septembra tiesas sēdē.
- 44 Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:
- atcelt apstrīdēto lēmumu;
 - piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.
- 45 Komisijas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:
- prasību noraidīt;
 - piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

- 46 Lai pamatotu savu prasību, prasītāja izvirza četrus pamatus. Būtībā ar tiem tiek apgalvots, pirmkārt, par tiesību uz aizstāvību pārkāpumu, otrkārt, acīmredzamu kļūdu vērtējumā attiecībā uz apstrīdētā lēmuma 83. apsvērumu, treškārt, kļūdām faktos un tiesību piemērošanā attiecībā uz konstatējumu, saskaņā ar kuru likvidācijas ar tiesas nolēmumu procedūra bija izdevīgāka par izlīguma procedūru, un, ceturtkārt, kļūdām faktos un tiesību piemērošanā, kas pieļautas secinājumā, saskaņā ar kuru nodokļu piedziņas procedūra bija izdevīgāka par izlīguma procedūru.

Par pirmo pamatu – tiesību uz aizstāvību pārkāpumu

- 47 Ar pirmo pamatu prasītāja būtībā pārmet Komisijai, ka tā esot pārkāpusi prasītājas un Slovērijas Republikas tiesības uz aizstāvību. Tā tostarp apgalvo, ka Komisijai tā esot bijusi jāuzklausa par vairākiem lietas apstākļiem pēc sprieduma *Frucona Košice/Komisija*, minēts 21. punktā (EU:C:2013:32), kā arī vairākiem apstākļiem šajā spriedumā, un tai esot bijis jāuzklausa ieinteresētās puses un Slovērijas Republika par apstrīdētajā lēmumā izteiktajiem juridiskajiem vērtējumiem un apsvērumiem. Prasītāja replikas rakstā piebilst, ka šo pamatu esot jāsaprot plašāk kā tādu, kas attiecas uz būtisku procedūras prasību pārkāpumu, ko tiesnesim bija jāpārbauda pēc savas ierosmes, jo Komisija, pieņemot apstrīdēto lēmumu, atteicās iegūt visu atbilstošo informāciju un, kā tā to atzina iebildumu rakstā, tā izmantoja vienīgi sākotnējā lēmuma pieņemšanas laikā tās rīcībā esošo informāciju.
- 48 Komisija apstrīd visu šo argumentu pamatotību.
- 49 Prasītājas apgalvojumi saistībā ar tiesību uz aizstāvību un būtisku procedūras noteikumu pārkāpumu ir jāizvērtē secīgi.
- 50 Vispirms un pirmām kārtām prasītāja apgalvo par attiecībā uz to pieļautu tiesību uz aizstāvību pārkāpumu.
- 51 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru tiesību uz aizstāvību ievērošana visā procesā, kurš uzsākts pret personu un kura rezultātā var tikt pieņemts personai nelabvēlīgs akts, ir Eiropas Savienības tiesību pamatprincips un tas ir jānodrošina, pat ja nav īpaša tiesiskā regulējuma. Šis princips prasa, lai attiecīgajai personai administratīvā procesa stadijā būtu dota iespēja lietderīgi darīt zināmu savu viedokli par faktu, iebildumu un apstākļu, uz kuriem balstās Komisija, patiesumu un attiecināmību (spriedumi, 1986. gada 10. jūlijs, *Belģija/Komisija*, 234/84, Krājums, EU:C:1986:302, 27. punkts; 2008. gada 9. jūlijs, *Alitalia/Komisija*, T-301/01, Krājums, EU:T:2008:262, 169. punkts; 2009. gada

15. decembris, *EDF/Komisija*, T-156/04, Krājums, EU:T:2009:505, 101. punkts, un 2011. gada 12. maijs, *Région Nord-Pas-de-Calais un Communauté d'Agglomération du Douaisis/Komisija*, T-267/08 un T-279/08, Krājums, EU:T:2011:209, 70. punkts).
- 52 Tomēr administratīvo procesu valsts atbalsta jomā uzsāk tikai pret attiecīgo dalībvalsti. Uzņēmumi, kas ir atbalsta saņēmēji, šajā procesā tiek uzskatīti tikai par "ieinteresētajām personām". Tie nevar paši pretendēt uz tādu procesu ar Komisiju, kas balstīts uz sacikstes principu un kas ir pieejams minētajai dalībvalstij (spriedumi, 2002. gada 24. septembris, *Falck un Acciaierie di Bolzano/Komisija*, C-74/00 P un C-75/00 P, Krājums, EU:C:2002:524, 81. un 83. punkts; *Alitalia/Komisija*, minēts 51. punktā, EU:T:2008:262, 170. punkts, un *EDF/Komisija*, minēts 51. punktā, EU:T:2009:505, 102. punkts).
- 53 Šī judikatūra būtībā saskaņā ar LESD 108. panta 2. punktu uzsāktajā administratīvajā procesā ieinteresētajām personām piešķir Komisijas informācijas avota lomu. No tā izriet, ka ieinteresētām personām, kas nevar atsaukties uz tiesībām uz aizstāvību, kuras ir atzītas personām, pret kurām ir uzsākts process, ir tikai tiesības būt attiecīgi iesaistītām administratīvajā procesā, ņemot vērā konkrētās lietas apstākļus (skat. spriedumus, *Alitalia/Komisija*, minēts 51. punktā, EU:T:2008:262, 172. punkts un tajā minētā judikatūra; *EDF/Komisija*, minēts 51. punktā, EU:T:2009:505, 103. punkts un tajā minētā judikatūra, un *Région Nord-Pas-de-Calais un Communauté d'Agglomération du Douaisis/Komisija*, minēts 51. punktā, EU:T:2011:209, 74. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 54 No tā izriet, ka prasītāja nevar apgalvot par tās tiesību uz aizstāvību pārkāpumu, ņemot vērā, ka šādas tiesības tai nekādā ziņā nav atzītas saistībā ar administratīvo procesu valsts atbalsta jomā. Šis secinājums ir jāizdara, pat ja dalībvalstij, kas ir piešķirusi valsts atbalstu, un prasītājai kā šī atbalsta saņēmējai saistībā ar šādu procesu var būt atšķirīgas intereses (šajā ziņā skat. spriedumu *EDF/Komisija*, minēts 51. punktā, EU:T:2009:505, 104. punkts).
- 55 Savukārt ir jāpārbauda, vai prasītāja bija atbilstoši iesaistīta administratīvajā procesā, ņemot vērā konkrētās lietas apstākļus (šajā ziņā skat. pēc analogijas spriedumus *Alitalia/Komisija*, minēts 51. punktā, EU:T:2008:262, 173. punkts, un 2014. gada 30. aprīlis, *Tisza Erőmű/Komisija*, T-468/08, EU:T:2014:235, 206. punkts).
- 56 Šajā ziņā, pirmkārt, ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru LESD 108. panta 2. punktā paredzētajā izmeklēšanas stadijā Komisijai ir pienākums aicināt ieinteresētās personas sniegt savus apsvērumus (skat. spriedumu, 2008. gada 8. maijs, *Ferriere Nord/Komisija*, C-49/05 P, EU:C:2008:259, 68. punkts un tajā minētā judikatūra). Attiecībā uz šo pienākumu Tiesa ir nospriedusi, ka paziņojuma publicēšana *Oficiālajā Vēstnesī* ir piemērots veids, kā informēt visas attiecīgās personas par procedūras uzsākšanu, vienlaikus norādot, ka šāda paziņojuma vienīgais mērķis ir saņemt no ieinteresētajām personām visu informāciju, kas ļautu Komisijai skaidri paredzēt tās turpmāko rīcību (skat. spriedumu, 2003. gada 6. marts, *Westdeutsche Landesbank Girozentrale un Land Nordrhein-Westfalen/Komisija*, T-228/99 un T-233/99, Krājums, EU:T:2003:57, 124. punkts un tajā minētā judikatūra; spriedums *Alitalia/Komisija*, minēts 51. punktā, EU:T:2008:262, 171. punkts).
- 57 Šajā lietā, pirmkārt, netiek apstrīdēts, ka pēc tam, kad Komisija *Oficiālajā Vēstnesī* bija publicējusi lēmumu par formālās izmeklēšanas procedūras sākšanu, prasītāja ar 2005. gada 24. oktobra vēstuli iesniedza apsvērumus un 2006. gada 28. martā, proti, pirms sākotnējā lēmuma pieņemšanas, kuru aizstāj apstrīdētais lēmums, sniedza arī mutvārdu apsvērumus. Turklāt prasītāja neapstrīd to, ka ar lēmumu par oficiālās [izmeklēšanas] procedūras sākšanu tai bija pietiekama informācija par attiecīgajiem apstākļiem un tā šajā ziņā varēja lietderīgi darīt zināmus savus apsvērumus.
- 58 No tā izriet, ka formālās izmeklēšanas procedūrā, kuras rezultātā tika pieņemts sākotnējais lēmums, Komisija nav pārkāpusi prasītājas procesuālās tiesības, ko prasītāja vispār neapstrīd.

- 59 Otrkārt, skaidrs ir arī tas, ka apstrīdētais lēmums ir balstīts vienīgi uz sākotnējā lēmuma pieņemšanas dienā pieejamo informāciju, uz ko prasītāja varēja balstīt savus apsvērumus vai kurus tā pati bija norādījusi savos apsvērumos. It īpaši prasītāja, vienlaikus apgalvojot, ka Komisija apstrīdētajā lēmumā ir norādījusi jaunus pamatus un vērtējumus, tomēr replikas rakstā atzina un tiesas sēdē, atbildot uz Vispārējās tiesas jautājumiem, apstiprināja, ka Komisija neesot ņēmusi vērā nekādu informāciju, kas nav tā, kura bija tās rīcībā sākotnējā lēmuma pieņemšanas laikā, par ko arī tika izdarīts ieraksts tiesas sēdes protokolā.
- 60 Līdz ar to ir jāuzskata, ka Komisija varēja izmantot šo informāciju, lai pieņemtu apstrīdēto lēmumu, un, pretēji tam, ko apgalvo prasītāja, tai nebija no jauna jāsaņem prasītājas apsvērumi.
- 61 Otrkārt, ir jāpiebilst, ka saskaņā ar judikatūru procedūru, kas paredzēta, lai aizstātu prettiesisku aktu, var atsākt tieši tajā punktā, kurā ir pieļauts prettiesiskums, un Komisijai nav jāatsāk procedūra citos punktos (šajā ziņā skat. spriedumus, 1998. gada 12. novembris, Spānija/Komisija, C-415/96, Krājums, EU:C:1998:533, 31. punkts; 2000. gada 3. oktobris, *Industrie des poudres sphériques*/Padome, C-458/98 P, Krājums, EU:C:2000:531, 82. punkts, un *Alitalia*/Komisija, minēts 51. punktā, EU:T:2008:262, 99. un 142. punkts). Šī judikatūra attiecībā uz Savienības tiesas atcelta tiesību akta aizstāšanu ir piemērojama arī, ja tiesa konkrēto tiesību aktu nav atcēlusi laikā, kad to ir atsaucis vai aizstājis prettiesiskā akta autors (šajā ziņā skat. spriedumu *Région Nord-Pas-de-Calais* un *Communauté d'Agglomération du Douaisis*/Komisija, minēts 51. punktā, EU:T:2011:209, 83. punkts).
- 62 Šajā lietā, pirmkārt, netiek apstrīdēts, ka spriedumā *Frucona Košice*/Komisija, minēts 21. punktā (EU:C:2013:32, 101.–103. punkts), Tiesa uzskatīja, ka, ciktāl Komisija saistībā ar savu privātā kreditora kritērija vērtējumu nav ņēmusi vērā likvidācijas ar tiesas nolēmumu ilgumu, tā ir pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā vai ka, ciktāl Komisija ir ņēmusi vērā šo apstākli, tā no tiesību viedokļa savu lēmumu nav pietiekami pamatojusi. Savukārt no šī sprieduma nekādi neizriet, ka Tiesa būtu atkārtoti apšaubījusi apstrīdētā pasākuma vērtējuma procedūru, ne arī tās laikā iegūtās datu bāzes precizitāti.
- 63 No otras puses, netiek arī apstrīdēts, ka Komisija, kā izriet no apstrīdētā lēmuma 10. apsvēruma, šo lēmumu būtu pieņēmusi ar mērķi novērst Tiesas konstatētās nepilnības, kas sākotnējo lēmumu padarīja par prettiesisku. Tādējādi apstrīdētajā lēmumā tostarp ir ietverts likvidācijas ar tiesas nolēmumu ilguma vērtējums saistībā ar privātā kreditora kritērija vērtējumu.
- 64 Šajos apstākļos saskaņā ar iepriekš 61. punktā minēto judikatūru Komisijai nekādā ziņā nebija jāatsāk formālā [izmeklēšanas] procedūra un no jauna jāsaņem prasītājas apsvērumi.
- 65 No tā izriet, ka, pieņemot apstrīdēto lēmumu, pamatojoties uz informāciju, kas iegūta administratīvajā procesā, kura rezultātā tika pieņemts sākotnējais lēmums, un no jauna nesaņemot prasītājas apsvērumus, Komisija nav pārkāpusi prasītājas tiesības būt saistītai ar minēto procesu.
- 66 Nevienas prasītājas izvirzītais arguments nevar atspēkot šo secinājumu.
- 67 Pirmkārt, prasītāja pārmet Komisijai, ka tā tai nav devusi iespēju paust nostāju par apstrīdētajā lēmumā iekļautajiem jaunajiem apstākļiem, sprieduma *Frucona Košice*/Komisija, minēts 21. punktā (EU:C:2013:32), sekām, *L.*, kas ir sabiedrība, kura darbojas tajā pašā nozarē, likvidāciju ar tiesas nolēmumu un atsevišķiem sprieduma *Frucona Košice*/Komisija, minēts 20. punktā (EU:T:2010:498), punktiem. Replikas rakstā tā piebilst, ka Komisija ieinteresētajām pusēm nav devusi iespēju sniegt nepieciešamo informāciju, lai noteiktu, vai tās tiesību interpretācija bija piemērojama.
- 68 Šajā ziņā vispirms, no vienas puses, ir jāuzsver, ka prasītājas norādītajos sprieduma *Frucona Košice*/Komisija, minēts 20. punktā (EU:T:2010:498), 141., 145., 146., 148., 177., 180., 181., 190., 191. un 198. punktā Vispārējā tiesa būtībā konstatēja noteiktas administratīvajā procesā prasītājas iesniegtās

informācijas un izvirzīto apgalvojumu nepietiekamību un Komisijas pienākuma pieprasīt papildu informāciju neesamību. Otrām kārtām no apstrīdētā lēmuma 117. apsvēruma izriet, ka prasītāja nav pierādījusi līdzību starp savu pašas un *L.* situāciju.

- 69 Prasītāja ar savu argumentāciju tādējādi būtībā pārmet Komisijai, ka tā nav atsākusi formālo izmeklēšanas procedūru un to nav uzklusījusi attiecībā uz visu tās administratīvajā procesā, kura rezultātā pieņemts sākotnējais lēmums, sniegto informāciju, kuru Vispārējā tiesa spriedumā *Frucona Košice/Komisija*, minēts 20. punktā (EU:T:2010:498), un Komisija sākotnējā lēmumā uzskatīja par nepietiekamu. Šāda argumentācija ir pretrunā iepriekš 52. punktā atgādinātajai judikatūrai, saskaņā ar kuru ieinteresētās personas, tostarp atbalsta saņēmēja, nevar pretendēt uz tādām debatēm ar Komisiju, kas balstītas uz sacikstes principu. Proti, ja šī argumentācija tiktu atbalstīta, tās sekas tieši būtu ieviest šādas debātes.
- 70 Visbeidzot, ciktāl prasītāja pārmet Komisijai, ka tā nav uzklusījusi ieinteresētās puses attiecībā uz apstrīdētajā lēmumā ietvertu juridisko vērtējumu un apsvērumiem, ir jānorāda – kā jau ticis nospriests –, ka ne no vienas tiesību normas attiecībā uz valsts atbalstu, ne no judikatūras neizriet, ka Komisijai būtu jāuzklausa valsts resursu saņēmējs par tās izdarīto juridisko vērtējumu attiecībā uz konkrēto pasākumu vai būtu jāinformē attiecīgā dalībvalsts, un *a fortiori* – atbalsta saņēmējs par savu nostāju pirms tā pieņem lēmumu, ja ieinteresētajām personām un dalībvalstij bija tikusi dota iespēja sniegt savus apsvērumus (spriedumi, 2004. gada 8. jūlijs, *Technische Glaswerke Ilmenau/Komisija*, T-198/01, Krājums, EU:T:2004:222, 198. punkts, un 2010. gada 1. jūlijs, *Nuova Terni Industrie Chimiche/Komisija*, T-64/08, EU:T:2010:270, 168. punkts; šajā ziņā skat. arī spriedumu, 1999. gada 21. janvāris, *Neue Maxhütte Stahlwerke* un *Lech-Stahlwerke/Komisija*, T-129/95, T-2/96 un T-97/96, Krājums, EU:T:1999:7, 230. un 231. punkts). Šajā lietā netiek apstrīdēts, ka Komisija ir devusi prasītājai iespēju iesniegt savus apsvērumus par lēmumu uzsākt formālo [izmeklēšanas] procedūru.
- 71 Visbeidzot šo pašu iemeslu dēļ ir jānorāda prasītājas arguments saistībā ar to, ka Komisija to neesot uzklusījusi par sprieduma *Frucona Košice/Komisija*, minēts 21. punktā (EU:C:2013:32), ietekmi uz tās analīzi.
- 72 Otrkārt, prasītāja pārmet Komisijai, ka tā nolūkā pieņemt apstrīdēto lēmumu nav ieguvusi visu atbilstošu informāciju un ir vienīgi izmantojusi informāciju, kura bija tās rīcībā sākotnējā lēmuma pieņemšanas laikā.
- 73 Protams, ir jānorāda, kā apgalvo prasītāja, ka Tiesa tostarp ir nospriedusi, ka saistībā ar Komisijas veiktā sarežģītā ekonomiskā vērtējuma valsts atbalsta jomā kontroli Savienības tiesai ir jāpārbauda, vai izvirzītie pierādījumi ir uzskatāmi par atbilstošu datu kopumu, kas jāņem vērā sarežģītas situācijas vērtējumā, un vai tie var pamatot no tiem izdarītos secinājumus (spriedums *Frucona Košice/Komisija*, minēts 21. punktā, EU:C:2013:32, 76. punkts). Ir arī taisnība, ka saskaņā ar prasītājas norādīto judikatūru tad, kad šķiet, ka varētu būt piemērojams privātā kreditora kritērijs, Komisijai ir attiecīgajai dalībvalstij jālūdz tai sniegt visu atbilstošu informāciju, kas tai ļautu pārbaudīt, vai ir izpildīti šī kritērija piemērošanas nosacījumi (2013. gada 21. marta spriedums *Komisija/Buczek Automotive*, C-405/11 P, EU:C:2013:186, 33. punkts).
- 74 Tomēr šie apsvērumi iekļaujas Komisijas lēmuma valsts atbalsta jomā pamatotības pārbaudē. Tā tie tikuši formulēti apelācijas tiesvedībā izvirzīto pamatu pārbaudes laikā un ir saistīti ar Vispārējās tiesas veiktā pamatu, kuri attiecas uz apstrīdēto lēmumu tiesiskumu pēc būtības, un konkrētāk – privātā kreditora kritērija vērtējuma pamatotību. Savukārt Tiesa iepriekš 73. punktā minētajos spriedumos nav spriedusi par jautājumu, kas neattiecas uz šāda lēmumu pieņemšanas procedūras tiesiskumu it īpaši attiecībā uz atbalsta saņēmēja procesuālajām tiesībām.
- 75 No tā izriet, ka iepriekš 72. punktā rezumētie prasītājas argumenti attiecas uz apstrīdētā lēmuma tiesiskumu pēc būtības un ar tiem nevar tikt konstatēts jebkāds tās procesuālo tiesību pārkāpums. Tā tas ir arī tad, ja izrādītos, ka Komisijas sākotnējā pārbaude nebija ticama.

- 76 Treškārt, prasītāja apgalvo, ka, lai gan attiecīgās dalībvalsts un atbalsta saņēmēja funkcijas formālās izmeklēšanas procedūras laikā bija atšķirīgas, gadījumā, kad dalībvalsts neaizstāv tā intereses, būtu jāpārlicinās, ka saņēmēja argumenti tikuši uzklauti citkārt.
- 77 Tomēr, no vienas puses, attiecībā uz iepriekš 54. punktā minēto judikatūru ir jānorāda, ka tas, ka attiecīgā dalībvalsts neaizstāv atbalsta saņēmēja intereses, nevar grozīt šī saņēmēja funkcijas administratīvajā procesā, ne tā dalības minētajā procesā raksturu tiktāl, lai tam attiecībā uz aizstāvības tiesībām piešķirtu ar šo dalībvalsti salīdzināmas garantijas.
- 78 Otrām kārtām attiecībā uz atbalsta saņēmēja tiesībām atbilstošā mērā būt saistītam ar procedūru, ņemot vērā konkrētās lietas apstākļus, pietiek atgādināt, ka prasītājam šajā lietā bija dota iespēja iesniegt visu informāciju, ko tā uzskatīja par atbilstošu un noderīgu pēc lēmuma par formālās izmeklēšanas procedūras uzsākšanu publicēšanas *Oficiālajā Vēstnesī*. No prasītājas šajā stadijā izvirzītajiem apsvērumiem nepārprotami izriet, ka tā bija informēta par to, ka Slovākijas iestādes neapstrīdēja minētajā lēmumā izdarītos pagaidu secinājumus attiecībā uz konkrētā pasākuma kvalifikāciju kā valsts atbalstu. Tātad tai jebkurā gadījumā bija iespēja iesniegt savus apsvērumus, lai gan bija atšķirīgas nostājas.
- 79 No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka visi prasītājas argumenti, kas būtībā vērsti uz to, lai pierādītu, ka Komisijai tā esot bijusi jāuzklausa pēc sprieduma *Frucona Košice/Komisija*, minēts 21. punktā (EU:C:2013:32), ir jānorāda. No tā arī izriet, ka nav jāpārbauda arguments saistībā ar to, ka, ja tā būtu varējusi iesniegt papildu apsvērumus, apstrīdētā lēmuma saturs varētu būt citāds.
- 80 Otrkārt, prasītāja atbildē uz Vispārējās tiesas jautājumu tiesas sēdē apstiprināja, ka tā plānoja atsaukties arī uz Slovākijas Republikas tiesību uz aizstāvību pārkāpumu, jo Komisija to neesot uzklautijusi pēc sprieduma *Frucona Košice/Komisija*, minēts 21. punktā (EU:C:2013:32), kā arī par apstrīdētajā lēmumā no jauna izvirzītajiem jautājumiem.
- 81 Saskaņā ar judikatūru tiesību uz aizstāvību pārkāpums pēc savas būtības ir subjektīvs pārkāpums (skat. spriedumu, 2004. gada 8. jūlijs, *JFE Engineering u.c./Komisija*, T-67/00, T-68/00, T-71/00 un T-78/00, Krājums, EU:T:2004:221, 425. punkts un tajā minētā judikatūra), kas tātad ir jāizvirza pašai attiecīgajai dalībvalstij (spriedums *Nuova Terni Industrie Chimiche/Komisija*, minēts 70. punktā, EU:T:2010:270, 186. punkts; šajā ziņā skat. arī spriedumu *Technische Glaswerke Ilmenau/Komisija*, minēts 70. punktā, EU:T:2004:222, 203. punkts).
- 82 No tā izriet, ka prasītāja nevar atsaukties uz tiesību uz aizstāvību pārkāpumu, kas esot pieļauts attiecībā uz Slovākijas Republiku.
- 83 Turpinājumā ir jāpārbauda replikas rakstā formulētais apgalvojums, saskaņā ar kuru šis pamats būtu jāsaprot plašāk kā tāds, ar kuru tiek apgalvots par būtisku procedūras noteikumu pārkāpumu, kas Vispārējai tiesai bija jāpārbauda pēc savas ierosmes, jo Komisija iebildumu rakstā ir atzinusi, ka tā no savas analīzes bija izslēgusi visu informāciju, kas tika saņemta pēc procesa, kura rezultātā tika pieņemts sākotnējais lēmums.
- 84 Šajā ziņā ir jānorāda, ka, protams, būtisku procedūras noteikumu pārkāpums LESD 263. panta izpratnē ir uzskatāms par absolūtu pamatu, kurš izvirzāms pēc Savienības tiesas ierosmes (spriedums, 2013. gada 13. decembris, *Ungārija/Komisija*, T-240/10, Krājums, EU:T:2013:645, 70. punkts; šajā ziņā skat. arī spriedumus, 2014. gada 4. septembris, *Spānija/Komisija*, C-192/13 P, Krājums, EU:C:2014:2156, 103. punkts, un 2014. gada 22. oktobris, *Spānija/Komisija*, C-429/13 P, Krājums, EU:C:2014:2310, 34. punkts).
- 85 Savukārt pamatu saistībā ar apstrīdētā lēmuma tiesiskumu pēc būtības, kas izriet no līgumu vai jebkuru ar to piemērošanu saistītu tiesību normu pārkāpuma LESD 263. panta izpratnē, Savienības tiesa var izskatīt tikai tad, ja to ir izvirzījis prasītājs (spriedumi, 2013. gada 10. decembris, *Komisija/Īrija u.c.*,

C-272/12 P, Krājums, EU:C:2013:812, 28. punkts, un 2014. gada 20. marts, *Rousse Industry*/Komisija, C-271/13 P, EU:C:2014:175, 18. punkts; šajā ziņā skat. arī spriedumu, 1998. gada 2. aprīlis, Komisija/*Sytraval* un *Brink's France*, C-367/95 P, Krājums, EU:C:1998:154, 67. punkts).

- 86 Šajā lietā ir jāatgādina, kā izriet no 73.–75. punkta iepriekš, ka jautājums par to, vai Komisija, lai izvērtētu privātā kreditora kritēriju, ir ņēmusi vērā visu atbilstošo informāciju, attiecas uz apstrīdētā lēmuma pamatotības, nevis būtisku procesuālu noteikumu pārkāpuma vērtējumu.
- 87 No tā izriet, ka ir jānoraida prasītājas argumenti saistībā ar būtisku procesuālu noteikumu pārkāpumu, pat nevērtējot to pieņemamību, jo tie pirmoreiz izvirzīti replikas stadijā.
- 88 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, pirmais pamats ir jānoraida pilnībā.

Par otro pamatu – apstrīdētā lēmuma 83. apsvērumā pieļautu kļūdu tiesību piemērošanā

- 89 Saistībā ar otro atcelšanas pamatu prasītāja norāda, ka attiecībā uz apstrīdētā lēmuma 83. apsvērumu esot pieļauta kļūda tiesību piemērošanā, jo Komisija būtībā nepamatoti no sprieduma Komisija/*EDF*, minēts 26. punktā (EU:C:2012:318, 81.–85. punkts), secināja, ka tas vien, ka dalībvalsts faktu norises laikā neformulē nostāju par atbalstu vai ka tā neprasa, lai minētais pasākums tiktu uzskatīts par glābšanas atbalstu, nozīmē, ka runa noteikti ir par valsts atbalstu. Šajā ziņā, pirmkārt, prasītāja norāda, ka valsts atbalsta jēdziens esot objektīvs jēdziens un ka paziņojumi, kuriem piekrīt dalībvalsts, var nebūt uzticami un uz tiem nevar balstīties ieinteresētā puse, kas apstrīd konkrētā pasākuma kvalifikāciju kā valsts atbalstu. Otrkārt, jautājums par to, kādā statusā šajā lietā ir rīkojusies Slovērijas Republika, nerastos, ņemot vērā, ka tā varēja rīkoties vienīgi kā kreditors. Tādējādi jautājums ir tikai par to, vai, ņemot vērā tostarp sprieduma *Frucona Košice*/Komisija, minēts 21. punktā (EU:C:2013:32), 70.–73. pantā paredzētos kritērijus, prasītāja acīmredzot nebūtu varējusi gūt konkrēto labumu no privātā kreditora. Treškārt, Komisijas rīcībā neesot nekādi pierādījumi, saskaņā ar kuriem vietējā nodokļu pārvalde pret konkrēto nodokļu parādu neesot izturējusies kā kreditore, cenšoties optimizēt summu, kas varētu tikt atgūta. Prasītājas ieskatā, šajā ziņā ir atbilstošs vienīgi šis pārvaldes lēmums, nevis Slovērijas iestāžu vērtējums, kāds tas izklāstīts apstrīdētā lēmuma 83. apsvērumā. Ceturtkārt, prasītāja apgalvo, ka no judikatūras izriet, ka Komisija esot nepamatoti uzskatījusi, ka dalībvalstij ir jāatsaucas uz privātā kreditora kritēriju.
- 90 Komisija apstrīd šo argumentu pamatotību, balstoties būtībā uz to, ka apstrīdētā lēmuma 83. apsvērumā ir saderīgs ar judikatūru attiecībā uz privātā kreditora kritērija piemērojamību un ka jebkurā gadījumā tā pārbaudīja tās rīcībā esošo informāciju, lai novērtētu, vai šajā lietā ir izpildīti nosacījumi attiecībā uz šī kritērija piemērošanu. Pirmkārt, Komisija norāda, ka saskaņā ar judikatūru privātā kreditora kritērija piemērojamība ir atkarīga no statusa, kādā attiecīgā dalībvalsts piešķir uzņēmumam ekonomiskas priekšrocības, jo ir precizēts, ka minētajai valstij ir jāatsaucas un nepārprotami, pamatojoties uz objektīviem un pārbaudāmiem elementiem, jāpierāda, ka tā savu lēmumu ir pieņēmusi saimnieciskās darbības subjekta statusā, nevis īstenojot valsts varu. Komisijas ieskatā, ja būtu jāatzīst, ka atbalsta saņēmējs var atsaukties uz privātā kreditora kritēriju, šī judikatūra būtu jāpiemēro tādā pašā veidā un vēl jo vairāk. Otrkārt, prasītājas argumentācija esot balstīta uz kļūdainu pieņēmumu, saskaņā ar kuru privātā kreditora kritēriju var piemērot, lai gan tā piemērojamība nav tikusi iepriekš konstatēta, ņemot vērā dalībvalsts nodomu rīkoties kā privātam tirgus dalībniekam. Šajā lietā Slovērijas Republika esot iesniegusi pierādījumus, lai izslēgtu šī kritērija piemērojamību. Treškārt, attiecībā uz prasītājas argumentiem saistībā ar atšķirībām starp Slovērijas iestāžu un vietējās nodokļu pārvaldes nostājam Komisija atgādina, ka vienīgi dalībvalsts ir valsts atbalsta pārbaudes procedūras dalībiece.

- 91 Vispirms ir jāatgādina, ka saskaņā ar LESD 107. panta 1. punktu, ja vien Līgumos nav paredzētas atkāpes, ar iekšējo tirgu nav saderīgs nekāds atbalsts, ko piešķir dalībvalstis vai ko jebkādā citā veidā piešķir no valsts līdzekļiem un kas rada vai draud radīt konkurences izkropļojumus, dodot priekšroku konkrētiem uzņēmumiem vai konkrētu preču ražošanai, ciktāl tāds atbalsts iespaido tirdzniecību starp dalībvalstīm.
- 92 Atbalsta jēdziens ietver ne tikai tādas pozitīvus atbalstus kā subsīdijas, bet arī intervences pasākumus, kas dažādās formās samazina izmaksas, kuras parasti rodas uzņēmuma budžetā, un kam piemīt tāds pats raksturs kā subsīdijām un kam ir līdzīgas sekas, kaut arī tie nav uzskatāmi par subsīdijām šī termiņa burtiskā nozīmē (spriedumi, 1998. gada 1. decembris, *Ecotrade*, C-200/97, Krājums, EU:C:1998:579, 34. punkts; *Frucona Košice*/Komisija, minēts 21. punktā, EU:C:2013:32, 69. punkts, un Komisija/*Buczek Automotive*, minēts 73. punktā, EU:C:2013:186, 30. punkts).
- 93 Tomēr nosacījumi, kuriem ir jāatbilst pasākumam, lai to varētu kvalificēt kā “atbalstu” LESD 107. panta izpratnē, nav izpildīti, ja labumu saņemošais uzņēmums apstākļos, kas atbilst parastiem tirgus apstākļiem, var saņemt tādu pašu labumu kā to, kas ir nodots tā rīcībā no valsts līdzekļiem (spriedumi *Frucona Košice*/Komisija, minēts 21. punktā, EU:C:2013:32, 70. punkts, un Komisija/*Buczek Automotive*, minēts 73. punktā, EU:C:2013:186, 31. punkts; šajā ziņā skat. arī spriedumu Komisija/*EDF*, minēts 26. punktā, EU:C:2012:318, 78. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 94 Šādu vērtējumu var izdarīt, kad kreditors, kas ir publisko tiesību subjekts, piešķir parāda, kuru tam ir parādā uzņēmums, maksājuma atbrīvojumus, principā piemērojot privātā kreditora kritēriju. Faktiski šis kritērijs, kad tas ir piemērojams, ir viens no faktoriem, kas Komisijai ir jāņem vērā, lai konstatētu šāda atbalsta esamību (spriedumi *Frucona Košice*/Komisija, minēts 21. punktā, EU:C:2013:32, 71. punkts, un Komisija/*Buczek Automotive*, minēts 73. punktā, EU:C:2013:186, 32. punkts; šajā ziņā skat. arī spriedumus, 1999. gada 29. aprīlis, Spānija/Komisija, C-342/96, Krājums, EU:C:1999:210, 46. punkts, un 1999. gada 29. jūnijs, *DM Transport*, C-256/97, Krājums, EU:C:1999:332, 24. punkts).
- 95 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka saistībā ar privātā ieguldītāja tirgus ekonomikas apstākļos kritēriju Tiesa ir nospriedusi, ka šī kritērija piemērojamība galu galā ir atkarīga no tā, vai attiecīgā dalībvalsts piešķir ekonomiskas priekšrocības tai piederošam uzņēmumam kā akcionāre, nevis īstenojot valsts varu (spriedums Komisija/*EDF*, minēts 26. punktā, EU:C:2012:318, 81. punkts).
- 96 Līdzīgi ir jāuzskata, ka privātā kreditora kritērija piemērojamība galu galā ir atkarīga no tā, vai attiecīgā dalībvalsts piešķir ekonomiskas priekšrocības uzņēmumam citādi, nevis īstenojot valsts varu (šajā ziņā skat. spriedumu *EDF*/Komisija, minēts 51. punktā, EU:T:2009:505, 224. punkts). Proti, saskaņā ar judikatūru, kad valsts iestāde piešķir parāda, kuru tam ir parādā uzņēmums, maksājuma atvieglojumus, tās rīcība ir salīdzināma ar tāda privātā kreditora rīcību, kas cenšas panākt to summu samaksu, kas tam pienākas no maksājumu grūtībās nonākušā debitora (spriedumi, 2002. gada 11. jūlijs, *HAMSA* /Komisija, T-152/99, Krājums, EU:T:2002:188, 167. punkts, un 2011. gada 17. maijs, *Buczek Automotive* /Komisija, T-1/08, Krājums, EU:T:2011:216, 70. punkts; šajā ziņā skat. arī spriedumus Spānija/Komisija, minēts 94. punktā, EU:C:1999:210, 46. punkts, un *DM Transport*, minēts 94. punktā, EU:C:1999:332, 24. punkts). Šāda veida situācijās privātā uzņēmēja un līdz ar to privātā kreditora kritērijs ir svarīgs, jo valsts darbību vismaz principā var veikt privāts uzņēmējs peļņas gūšanas nolūkā (šajā ziņā skat. spriedumu *EDF*/Komisija, minēts 51. punktā, EU:T:2009:505, 224. punkts).
- 97 Saistībā ar privātā ieguldītāja tirgus ekonomikas apstākļos kritēriju Tiesa turklāt ir nospriedusi, ka, ja dalībvalsts administratīvajā procesā atsauca uz minēto kritēriju, tai šaubu gadījumā ir jāpārliecina un ar objektīviem un pārbaudāmiem pierādījumiem jāpierāda, ka īstenotais pasākums izriet no tās kā akcionāres statusa (spriedums Komisija/*EDF*, minēts 26. punktā, EU:C:2012:318, 82. punkts). Šiem pierādījumiem ir skaidri jāaplicina, ka attiecīgā dalībvalsts pirms vai vienlaikus ar konkrētās ekonomiskās priekšrocības piešķiršanu ir pieņēmusi lēmumu ar faktiski īstenoto pasākumu veikt ieguldījumu valsts kontrolētā uzņēmumā (skat. spriedumu Komisija/*EDF*, minēts 26. punktā, EU:C:2012:318, 83. punkts un tajā minētā judikatūra). Šajā ziņā tostarp var tikt prasīti pierādījumi, kas

apliecina, ka šis lēmums ir pamatots ar ekonomiskiem vērtējumiem, kas ir salīdzināmi ar tiem, ko konkrētās lietas apstākļos pirms minētā ieguldījuma veikšanas būtu licis izstrādāt saprātīgs privātais ieguldītājs, kurš ir iespējami vistuvākā situācijā tai, kādā ir minētā dalībvalsts, lai noskaidrotu šāda ieguldījuma ienesīgumu nākotnē (spriedums Komisija/EDF, minēts 26. punktā, EU:C:2012:318, 84. punkts). Savukārt ekonomiskie vērtējumi, kas ir veikti pēc minētās priekšrocības piešķiršanas, retrospektīvs konstatējums par attiecīgās dalībvalsts veikta ieguldījuma faktisko ienesīgumu vai vēlāki pamatojumi faktiski veiktās rīcības izvēlei nav pietiekami, lai pierādītu, ka šī dalībvalsts pirms vai vienlaikus ar šo piešķiršanu ir pieņēmusi šādu lēmumu kā akcionāre (skat. spriedumu Komisija/EDF, minēts 26. punktā, EU:C:2012:318, 85. punkts un tajos minētā judikatūra).

98 Saskaņā ar šo judikatūru, ja attiecīgā dalībvalsts Komisijai iesniedz prasītā rakstura pierādījumus, Komisijai ir jāveic visaptverošs vērtējums, ņemot vērā ne tikai šīs dalībvalsts iesniegtos pierādījumus, bet arī visus citus pierādījumus, kuriem ir nozīme lietā, tai ļaujot noteikt, vai attiecīgais pasākums ir minētās dalībvalsts kā akcionāres kompetencē vai īstenojot valsts varu (šajā ziņā skat. spriedumu Komisija/EDF, minēts 26. punktā, EU:C:2012:318, 86. punkts).

99 Apstrīdētajā lēmumā Komisija ir atgādinājusi, ka lēmumā par formālas izmeklēšanas procedūras sākšanu tā bija izteikusi šaubas par to, vai Slovākijas Republika attiecībā uz prasītāju rīkojusies kā privātais kreditors (apstrīdētā lēmuma 78. apsvērums). Vienlaikus uzskatot, ka izlīguma nosacījumi bija identiski attiecībā uz privātajiem kreditoriem un vietējo nodokļu pārvaldi (apstrīdētā lēmuma 79. apsvērums), tā ir norādījusi, ka šīs iestādes kā kreditora stāvoklis bija neparasti labvēlīgs. Tā no tā ir secinājusi, ka “tādēļ ir rūpīgi jāpārbauda, vai nodokļu birojs izmantoja visus tā rīcībā esošos līdzekļus, lai panāktu savu debitoru parādu atmaksu pēc iespējas lielākā apmērā, tāpat kā rīkotos kreditors tirgus ekonomikas apstākļos” (apstrīdētā lēmuma 80. apsvērums).

100 Šajā nolūkā Komisija tostarp apstrīdētā lēmuma 81. un 82. apsvērumā ir atgādinājusi judikatūru attiecībā uz privāta kreditora kritērija piemērošanu, kas būtībā minēta iepriekš 93. un 94. punktā, un šī kritērija piemērojamību pēc analogijas ar iepriekš 95. un 97. punktā atgādināto judikatūru. Turpinājumā pēc tam, kad Komisija apstrīdētā lēmuma 83. un 84. apsvērumā norādīja tālāk minēto, tā piemēroja šo kritēriju:

“(83) Īsumā – Slovākijas Republika apgalvo, ka, tāsprāt, attiecīgais pasākums ir valsts atbalsts. Tā atzina, ka izlīguma laikā jautājums par valsts atbalstu vienkārši netika apsvērts, un pieprasīja apstrīdēto pasākumu uzskatīt par glābšanas atbalstu. Līdz ar to šķiet, ka iepriekš minētās judikatūras prasības šajā gadījumā nav tikušas ievērotas un apstrīdētais pasākums ir valsts atbalsts LESD 107. panta 1. punkta izpratnē.

(84) Šajā lietā [prasītāja] iebilda, ka pasākums būtu uzskatāms par atbalstu, un iesniedza iepriekš minētos dokumentus, tostarp divu revidentu ziņojumus.”

101 Pirmkārt, ir jānorāda, ka no apstrīdētā lēmuma izriet, ka, pretēji Komisijas piedāvātajai interpretācijai tās procesuālajos rakstos un tiesas sēdē, šī iestāde būtībā uzskatīja, ka privāta kreditora kritērijs ir piemērojams. Šī interpretācija it īpaši ir jāpiemēro attiecībā uz apstrīdētā lēmuma 78. un 80. apsvērumu, kādi tie izklāstīti iepriekš 99. punktā. Tā ir jāpiemēro arī attiecībā uz apstrīdētā lēmuma 84. apsvērumu, kurā Komisija konstatē, ka pati prasītāja atsauca uz šo kritēriju, iesniedzot ar to saistītos dokumentus, pirms Komisija pieņēmusi lēmumu šo kritēriju piemērot pēc būtības.

102 Šādu apstrīdētā lēmuma interpretāciju neatspēko apstrīdētā lēmuma 83. apsvērums. Proti, atsauce šajā apsvērumā uz “iepriekš minēto judikatūru” tās vispārīguma un neprecizitātes dēļ var attiekties gan uz judikatūru attiecībā uz privāta kreditora kritērija piemērojamību, gan uz judikatūru attiecībā šī kritērija piemērošanu, kas attiecīgi izklāstīta apstrīdētā lēmuma 81. un 82. apsvērumā. Citiem vārdiem, Komisijas secinājums, saskaņā ar kuru “līdz ar to šķiet, ka judikatūrā minētās prasības šajā lietā nav tikušas ievērotas un ka apstrīdētais pasākums ir uzskatāms par valsts atbalstu”, var tikt saprasts ne tikai tādejādi, ka privāta kreditora kritērijs nav piemērojams, kā šobrīd apgalvo Komisija, bet vēl arī tajā

nozīmē, ka, ņemot vērā Slovākijas Republikas sniegto informāciju, tā piemērošanas nosacījumi nebija izpildīti. Ņemot vērā iepriekš 101. punktā izklāstītos apsvērumus, pretēji Komisijas aizstāvētajai nostājai ir jāievēro šī pēdējā minētā izpratne.

- 103 Ja ir taisnība, ka Komisija apstrīdētā lēmuma 83. apsvērumā vienīgi no tā, ka Slovākijas Republika konkrēto pasākumu kvalificē kā valsts atbalstu, nevarēja izdarīt secinājumu, ka šis pasākums patiešām ir valsts atbalsts, tomēr tā jebkurā gadījumā izvērtēja privātā kreditora kritēriju pēc būtības un pārbaudīja visus valsts atbalstu veidojošos nosacījumus.
- 104 No tā izriet, ka šim pamatam, ar kuru tiek apstrīdēts secinājums, saskaņā ar kuru konkrētais pasākums ir jākvalificē kā valsts atbalsts, jo Slovākijas Republika to tā ir piedāvājusi, nav nozīmes. Šis secinājums ir jāizdara, pat neizvērtējot pārējos iepriekš 89. punktā rezumētos argumentus, kurus prasītāja ir izvirzījusi it īpaši atbildē uz Komisijas argumentiem. Šie argumenti faktiski ir vērsti uz to, lai pierādītu apstrīdētā lēmuma 83. apsvērumā pieļauto kļūdas tiesību piemērošanā, un neietekmē to, ka šai kļūdai nav nozīmes.
- 105 No tā izriet, ka Vispārējā tiesa šajā lietā nevar – kā būtībā tai ierosina Komisija saistībā gan ar otrā, gan trešā un ceturta pamata pārbaudi, kuri attiecas uz privātā kreditora kritērija piemērošanu – konstatēt šī kritērija nepiemērojamību. Šāds konstatējums faktiski tās vērtējumu aizstātu ar Komisijas vērtējumu.
- 106 Saskaņā ar judikatūru, veicot LESD 263. pantā paredzēto tiesību akta tiesiskuma pārbaudi, Vispārējā tiesa var izskatīt prasības, kas celtas saistībā ar kompetences trūkumu, būtisku formas prasību pārkāpumu, LESD vai citu ar tā piemērošanu saistītu tiesību normu pārkāpumu vai pilnvaru nepareizu izmantošanu. LESD 264. pantā ir paredzēts, ka gadījumā, ja prasība ir pamatota, apstrīdētais tiesību akts tiek atzīts par spēkā neesošu. Vispārējā tiesa tāpat nevar apstrīdētā akta autora pamatojumu aizstāt ar savu (skat. spriedumus *Frucona Košice*/Komisija, minēts 21. punktā, EU:C:2013:32, 89. punkts un tajā minētā judikatūra, un 2013. gada 28. februāris, *Portugāle*/Komisija, C-246/11 P, EU:C:2013:118, 85. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 107 Otrām kārtām ir jāpiebilst, ka, pat pieņemot, ka apstrīdētā lēmuma 83. apsvērumus būtu jāsaprot tādā nozīmē, kā Komisija to līdz šim apgalvo, ka tā šajā lietā ir izslēgusi privātā kreditora kritērija piemērojamību, šajā apsvērumā ir pieļauta kļūda tiesību piemērošanā, kurai tomēr nav ietekmes uz apstrīdētā lēmuma tiesiskumu iepriekš 103. un 104. punktā un tālāk 127. punktā izklāstīto iemeslu dēļ.
- 108 Šajā ziņā ir jānorāda, ka pēc analogijas ar iepriekš 97. punktā minēto judikatūru, ja dalībvalsts administratīvajā procesā atsaucas uz privātā kreditora kritēriju, tai šaubu gadījumā ir jāpārliecinoši un ar objektīviem un pārbaudāmiem pierādījumiem, kā minētajā punktā aplūkoti, ir jāpierāda, ka īstenotais pasākums izriet no tās privātā saimnieciskās darbības subjekta statusa.
- 109 Tomēr ir jānorāda, ka no šīs judikatūras nekādi neizriet, ka tad, kad attiecīgā dalībvalsts neatsaucas uz privātā kreditora kritēriju un uzskata, ka konkrētais pasākums ir valsts atbalsts, Komisija šī iemesla dēļ vien var atteikties no minētā kritērija pārbaudes vai to uzskatīt par nepiemērojamu. Tieši pretēji, valsts atbalsta saņēmējs var atsaukties uz privātā kreditora kritēriju.
- 110 Proti, vispirms saskaņā ar judikatūru, ja Komisija nolemj uzsākt formālo izmeklēšanas procedūru, attiecīgajai dalībvalstij un attiecīgā pasākuma saņēmējiem ir jāizklāsta savi argumenti, lai pierādītu, ka aplūkotais pasākums nav atbalsts vai ka tas ir saderīgs ar iekšējo tirgu, jo formālās izmeklēšanas procedūras mērķis ir tieši radīt skaidrību Komisijai par visiem lietas faktiem kopumā (skat. spriedumus, 2008. gada 28. novembris, *Hotel Cipriani* u.c./Komisija, T-254/00, T-270/00 un T-277/00, Krājums, EU:T:2008:537, 208. punkts un tajā minētā judikatūra, un 2011. gada 20. septembris, *Regione autonoma della Sardegna* u.c./Komisija, T-394/08, T-408/08, T-453/08 un T-454/08, Krājums, EU:T:2011:493, 246. punkts un tajā minētā judikatūra).

- 111 Privātā kreditora kritērijs nav izņēmums, kas ir piemērojams tikai pēc dalībvalsts lūguma, kad ir izpildīti LESD 107. panta 1. punktā minētie ar iekšējo tirgu nesaderīga valsts atbalsta jēdzienu veidojošie elementi. Faktiski no šī sprieduma 94. punkta izriet, ka šis kritērijs, kad tas ir piemērojams, ir viens no faktoriem, kas Komisijai ir jāņem vērā, lai konstatētu šāda atbalsta esamību (skat. pēc analogijas spriedumu Komisija/*EDF*, minēts 26. punktā, EU:C:2012:318, 103. punkts).
- 112 No tā izriet, ka papildus tam, ka, ņemot vērā iepriekš 111. punktā minēto judikatūru, iespēja atsaukties uz privātā kreditora kritēriju nekādi nav rezervēta tikai attiecīgajai dalībvalstij, tāda judikatūras interpretācija, saskaņā ar kuru atbalsta saņēmējam tiktu liegts atsaukties uz privātā kreditora kritēriju tādēļ vien, ka attiecīgā dalībvalsts nav atsaukusies uz šo kritēriju un arī nav apstrīdējusi konkrētā pasākuma kvalifikāciju kā valsts atbalstu, nav saderīga ar iepriekš 110. punktā atgādināto judikatūru, saskaņā ar kuru saņēmējs var izvirzīt savus argumentus, lai pierādītu, ka konkrētais pasākums nav uzskatāms par valsts atbalstu.
- 113 Turpinot – 2013. gada 24. oktobra sprieduma *Land Burgenland u.c./Komisija* (C-214/12 P, C-215/12 P un C-223/12 P, Krājums, EU:C:2013:682) 61. punktā Tiesa norādīja, ka šajā lietā ne administratīvajā procesā, ne tiesvedībā Vispārējā tiesā iestāde, kas bija piešķūrusi ekonomisku priekšrocību, attiecīgā dalībvalsts un atbalsta saņēmējs nebija norādījuši apstākļus, kas liecināja, ka konkrētais pasākums ir balstīts uz minētās iestādes veiktiem ekonomiskajiem vērtējumiem, lai noteiktu tā rentabilitāti, no kā tātad var secināt, ka tāpat kā attiecīgā dalībvalsts arī atbalsta saņēmējs var atsaukties uz privātā kreditora kritēriju, vajadzības gadījumā pierādot, ka lēmumu par konkrēto pasākumu minētā dalībvalsts pieņēmusi saimnieciskās darbības subjekta statusā.
- 114 Visbeidzot ir jānorāda, ka iepriekš 97. un 108. punktā izklāstītā judikatūra ir jāinterpretē kontekstā ar tās lietas apstākļiem, kurā pieņemts spriedums Komisija/*EDF*, minēts 26. punktā (EU:C:2012:318, 82. punkts), proti, ka pati dalībvalsts ir atsaukusies uz privātā ieguldītāja tirgus ekonomikas apstākļos kritēriju. Tā kā Tiesai nav lūgts lemt, vai [atbalsta] saņēmēja varēja atsaukties uz minēto kritēriju, kad attiecīgā dalībvalsts apgalvoja, ka konkrētais pasākums ir jākvalificē kā valsts atbalsts, no šī sprieduma nevar tikt secināts, ka vienīgi šī dalībvalsts var likumīgi atsaukties uz minēto kritēriju.
- 115 Tomēr ir jānorāda, ka līdzīgi kā dalībvalstij, kas balstās uz privātā kreditora kritēriju, arī atbalsta saņēmējam, kurš uz to atsaucas, šaubu gadījumā ir jāpārliecinoši un ar objektīviem un pārbaudāmiem pierādījumiem jāpierāda, ka īstenotais pasākums izriet no minētās dalībvalsts kā saimnieciskās darbības subjekta statusa.
- 116 Šajā lietā Slovērijas Republika, protams, nav atsaukusies uz privātā kreditora kritēriju un ir piedāvājusi konkrēto pasākumu kvalificēt kā valsts atbalstu. Tomēr prasītāja ir atsaukusies uz šo kritēriju formālās izmeklēšanas procedūrā un, kā izriet no apstrīdētā lēmuma 84. apsvērums, šī apgalvojuma pamatojumam ir iesniegusi dokumentus, tostarp konkrētāk – abu revidentu ziņojumus.
- 117 Šajos apstākļos, pirmkārt, it īpaši saskaņā ar šī sprieduma 112. punktu Komisija no tā vien, ka dalībvalsts uzskatīja, ka apstrīdētais pasākums ir uzskatāms par valsts atbalstu un nav atsauksies uz privātā kreditora kritēriju, nevar secināt, ka šis kritērijs šajā lietā nav piemērojams.
- 118 Otrkārt, ņemot vērā iepriekš 95., 97. un 98. punktā izklāstīto judikatūru, ir jāuzskata, ka, tā kā prasītāja ir atsaukusies uz minēto kritēriju un šajā ziņā ir iesniegusi dokumentus, Komisijai bija jāpārbauda, vai minētie dokumenti atbilda minētajā judikatūrā izvirzītajām prasībām, un apstipriņošanas atbildes gadījumā bija jāveic visaptverošs vērtējums, papildus iesniegtajiem pierādījumiem ņemot vērā visus šajā lietā atbilstošos apstākļus, kas tai ļauj noteikt, vai konkrētais pasākums veikts, attiecīgajai dalībvalstij rīkojoties kā saimnieciskās darbības subjektam vai īstenojot valsts varu. Lai gan ir taisnība, ka Komisija apstrīdētā lēmuma 47. un 107. apsvērumā konstatēja, ka pretēji tam, ko apgalvo prasītāja, nav pierādīts, ka E ziņojums tika nodots vietējās nodokļu pārvaldes rīcībā, pirms tā piekrita izlīgumam, ir jākonstatē, ka Komisija nav paudusi nostāju par minēto dokumentu iezīmēm un nav veikusi minēto visaptverošo vērtējumu, lai noteiktu kritērija piemērojamību šajā lietā.

- 119 Pilnības labad katrā ziņā ir jānorāda, ka spriedums Komisija/EDF, minēts 26. punktā (EU:C:2012:318, 81.–85. punkts), kurā skaidroti privātā ieguldītāja tirgus ekonomikas apstākļos kritērija piemērojamības nosacījumi un uz kuru Komisija balsta savu apgalvojumu, saskaņā ar kuru privātā kreditora kritērijs šajā lietā nav piemērojams, tika pasludināts 2012. gada 5. jūnijā jeb vienu mēnesi pirms 2012. gada 5. jūlijā notikušās tiesas sēdes lietā, kurā pasludināts spriedums *Frucona Košice*/Komisija, minēts 21. punktā (EU:C:2013:32). Turklāt netiek apstrīdēts, ka šajā pēdējā spriedumā Tiesa ir ņēmusi vērā vairākas atziņas no sprieduma Komisija/EDF, minēts 26. punktā (EU:C:2012:318).
- 120 Protams, spriedumā *Frucona Košice*/Komisija, minēts 21. punktā (EU:C:2013:32), Tiesa, kā to būtībā uzsver Komisija, nav tiešā veidā spriedusi par privātā kreditora kritērija piemērojamību. Turklāt saskaņā ar Komisijas sniegtajām norādēm šis jautājums apelācijas tiesvedībā netika aplūkots.
- 121 Tomēr ir skaidrs, ka sprieduma *Frucona Košice*/Komisija, minēts 21. punktā (EU:C:2013:32), 68.–91. un 100.–104. punktā Tiesa ir spriedusi par Vispārējās tiesas un Komisijas veiktā privātā kreditora kritērija piemērošanas nosacījumu vērtējuma pamatotību attiecīgi spriedumā *Frucona Košice*/Komisija, minēts 20. punktā (EU:T:2010:498), un sākotnējā lēmumā.
- 122 Privātā kreditora kritērija piemērojamība ir nepieciešams priekšnosacījums tā piemērošanai, kā tas turklāt izriet no sprieduma *Frucona Košice*/Komisija, minēts 21. punktā (EU:C:2013:32), 71. punkta, kurā Tiesa norādīja, ka minētais kritērijs, kad tas ir piemērojams, ir viens no elementiem, kuri Komisijai ir jāņem vērā, lai konstatētu atbalsta esamību.
- 123 Līdz ar to, tā kā Tiesa ir veikusi privātā kreditora kritērija piemērošanas nosacījumu vērtējumu, ir jāuzskata, ka tā ir netieši, bet nešaubīgi uzskatījusi šo kritēriju par piemērojumu.
- 124 No vienas puses, šis secinājums šķiet pareizs vēl jo vairāk tādēļ, ka, lai gan Komisija sākotnējā lēmumā konstatēja, ka privātā kreditora kritērija piemērošanas nosacījumi nav izpildīti un ka Vispārējā tiesa pēc būtības ir noraidījusi pamatus un argumentus, kas bija vērsti pret daļu no šo konstatējumu pamatojošiem argumentiem, Tiesa – pēc sprieduma *Frucona Košice*/Komisija, 20. punkts (EU:T:2010:498), atcelšanas izskatot lietu pirmajā instancē saskaņā ar Tiesas statūtu 61. panta pirmo daļu, – būtībā par to ir nospriedusi, ka sākotnējā lēmumā ir pieļauta acīmredzama kļūda minētā kritērija vērtējumā vai vismaz tajā nebija pietiekami norādīts pamatojums (spriedums *Frucona Košice* /Komisija, minēts 21. punktā, EU:C:2013:32, 101.–103. punkts).
- 125 No otras puses, iepriekš 123. punktā izdarītais secinājums ir jāpiemēro neatkarīgi no tā, vai saskaņā ar Komisijas sniegtajām norādēm privātā kreditora kritērija piemērojamība tika apstrīdēta lietā, kurā pieņemts spriedums *Frucona Košice*/Komisija, minēts 21. punktā (EU:C:2013:32). Proti, saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, lai gan Savienības tiesai ir jāspriež tikai par lietas dalībnieku prasījumiem, atbilstoši kuriem tiek noteiktas strīda robežas, tai nav jāaprobežojas vienīgi ar šo lietas dalībnieku savu prasījumu pamatojumam norādītajiem argumentiem, jo pretējā gadījumā attiecīgā situācijā tā būtu spiesta pamatot savu nolēmumu ar kļūdainiem juridiskiem apsvērumiem (rikojumi, 2004. gada 27. septembris, *UER/M6* u.c., C-470/02 P, EU:C:2004:565, 69. punkts; 2006. gada 13. jūnijs, *Mancini* /Komisija, C-172/05 P, Krājums-CDL, EU:C:2006:393, 41. punkts, un spriedums, 2010. gada 21. septembris, *Zviedrija* u.c./API un Komisija, C-514/07 P, C-528/07 P un C-532/07 P, Krājums, EU:C:2010:541, 65. punkts). No tā izriet, ka, lai nepieļautu, ka tās spriedums – ar kuru tā būtībā noraidīja daļu no argumentiem, ar kuriem pamatots secinājums, saskaņā ar kuru nav izpildīti privātā kreditora kritērija piemērošanas nosacījumi un saskaņā ar kuru bija iepriekšpieņemts, ka šis kritērijs ir piemērojams, – tiek balstīts uz kļūdainiem juridiskiem apsvērumiem, Tiesa būtu varējusi konstatēt šī kritērija piemērojamības neesamību, pat ja tā nebūtu apstrīdēta. Tā kā Tiesa to nebija izdarījusi, ir jākonstatē, ka tā šajā lietā vēlējās atteikties no šī kritērija piemērojamības.
- 126 Tādējādi, ja pašlaik, kā ierosina Komisija, būtu jāatsakās no privātā kreditora kritērija piemērojamības attiecībā uz šīs lietas apstākļiem, netiktu ievērots *res judicata* spēks saistībā ar spriedumu *Frucona Košice*/Komisija, minēts 21. punktā (EU:C:2013:32).

- 127 No tā izriet, ka nevar atbalstīt Komisijas argumentāciju, kas vērsta uz to, lai pierādītu privātā kreditora kritērija piemērojamību. Līdz ar to, tā kā apstrīdētā lēmuma 83. apsvērumā ir ietverts secinājums, saskaņā ar kuru minētais kritērijs šajā lietā nav piemērojams, apstrīdētajā lēmumā ir pieļauta kļūda tiesību piemērošanā. Tomēr, tā kā Komisija ir izvērtējusi šo kritēriju pēc būtības, šī kļūda pati par sevi nevar pamatot apstrīdētā lēmuma atcelšanu.
- 128 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, ir jānoraida prasītājas izvirzītais otrais pamats kā tāds, kuram nav nozīmes.

Par trešo pamatu – kļūdām faktos un tiesību piemērošanā, kas pieļautas secinājumā, saskaņā ar kuru likvidācijas ar tiesas nolēmumu procedūra bija izdevīgāka par mierizlīgumu

- 129 Saistībā ar trešo pamatu prasītāja apstrīd Komisijas secinājumu, saskaņā ar kuru privātais kreditors esot sliecies izvēlēties likvidācijas ar tiesas nolēmumu procedūru, nevis mierizlīgumu. Šis pamats ir iedalīts sešās argumentu virknēs, no kurām pirmā ir vispārēja Komisijas pieejas kritika, otrā saistīta ar Komisijas vērtējumu attiecībā uz ieņēmumiem no prasītājas aktīvu pārdošanas likvidācijas ar tiesas nolēmumu procedūrā, trešā līdz piektā – ar likvidācijas ar tiesas nolēmumu procedūras ilgumu un sestā – ar kļūdu, kas pieļauta apstrīdētā lēmuma 92. apsvērumā.

Ievada piezīmes par judikatūru

- 130 Pirms pārbaudīt, cik pamatots ir Komisijas veiktais salīdzinošais likvidācijas ar tiesas nolēmumu un mierizlīguma procedūras vērtējums prasītājas argumentu gaismā, vispirms ir jāatgādina atbilstošā judikatūra attiecībā uz privātā kreditora kritērija piemērošanu, pierādīšanas pienākumu par šī kritērija piemērošanas nosacījumu izpildi un šī kritērija vērtējuma tiesas pārbaudi.
- 131 Pirmkārt, kā tika atgādināts šī sprieduma 92.–94. punktā, atbalsta jēdziens ietver intervences pasākumus, kuri dažādā veidā atvieglo slogu, kas parasti gulstas uz uzņēmuma budžetu. Tomēr nosacījumi, kuriem ir jāatbilst pasākumam, lai to varētu uzskatīt par valsts atbalstu, nav izpildīti, ja atbalstu saņemošais uzņēmums būtu varējis saņemt tās pašas priekšrocības apstākļos, kas atbilst parastiem tirgus nosacījumiem, jo šis vērtējums principā tiek veikts, kad valsts kreditors piešķir uzņēmumam parāda atmaksas priekšrocības, attiecībā uz minēto kreditoru piemērojot privātā kreditora kritēriju.
- 132 Šādi maksājuma atvieglojumi ir uzskatāmi par valsts atbalstu LESD 107. panta 1. punkta izpratnē, ja, ņemot vērā tādējādi piešķirto ekonomisko priekšrocību apmēru, atbalstu saņemošais uzņēmums acīmredzami nebūtu saņēmis salīdzināmus atvieglojumus no publiskā kreditora situācijai pēc iespējas tuvāk esoša privātā kreditora, kurš cenšas panākt tam pienākošos summu samaksu no finanšu grūtībās nonākušā debitora (skat. spriedumus *Frucona Košice/Komisija*, minēts 21. punktā, EU:C:2013:32, 72. punkts un tajā minētā judikatūra, un *Komisija/Buczek Automotive*, minēts 73. punktā, EU:C:2013:186, 46. un tajā minētā judikatūra).
- 133 Tātad Komisijai ir jāveic visaptverošs novērtējums, ņemot vērā visus elementus, kuriem ir nozīme konkrētajā lietā un kuri tai ļauj noteikt, vai atbalstu saņemošais uzņēmums acīmredzami nebūtu saņēmis salīdzināmus atvieglojumus no šāda privātā kreditora (spriedumi *Frucona Košice/Komisija*, minēts 21. punktā, EU:C:2013:32, 73. punkts, un *Komisija/Buczek Automotive*, minēts 73. punktā, EU:C:2013:186, 47. punkts; skat. arī pēc analogijas spriedumu *Komisija/EDF*, minēts 26. punktā, EU:C:2012:318, 86. punkts).

- 134 Šajā ziņā ir jāuzskata, ka nozīme ir jebkurai informācijai, kura būtiski var ietekmēt vidēji piesardzīga un rūpīga privātā kreditora, kas atrodas pēc iespējas tuvāk publiska kreditora situācijai un kas cenšas panākt to summu samaksu, kuras tam ir parādā finanšu grūtībās nonākušais debitors, lēmumu pieņemšanas procesu (spriedumi *Frucona Košice*/Komisija, minēts 21. punktā, EU:C:2013:32, 78. punkts, un Komisija/*Buczek Automotive*, minēts 73. punktā, EU:C:2013:186, 54. punkts).
- 135 Turklāt no judikatūras izriet, kā tas ir šajā lietā, ka tad, kad Slovākijas valsts iestāžu situācijai pēc iespējas tuvākā situācijā esošam vidēji piesardzīgam un rūpīgam privātajam kreditoram, lai panāktu tam pienākošos summu samaksu, ir jāizdara izvēle starp vairākām procedūrām, lai noteiktu visizdevīgāko alternatīvu, šādam kreditoram ir jāizvērtē katras minētās procedūras priekšrocības un trūkumi (šajā ziņā skat. spriedumus *Frucona Košice*/Komisija, minēts 21. punktā, EU:C:2013:32, 79. un 80. punkts, un Komisija/*Buczek Automotive*, minēts 73. punktā, EU:C:2013:186, 56. punkts).
- 136 Šo privātā kreditora izvēli ietekmē virkne faktoru, kā, piemēram, nodrošināta hipotekārā kreditora vai parasta kreditora statuss, tā rīcībā esošās iespējamās garantijas apmērs un raksturs, tā veiktais novērtējums par uzņēmuma sanācijas iespējām, kā arī ienākumi, ko tas iegūs likvidācijas gadījumā (spriedumi *HAMSA*/Komisija, minēts 96. punktā, EU:T:2002:188, 168. punkts, un *Buczek Automotive* /Komisija, minēts 96. punktā, EU:T:2011:216, 84. punkts; šajā ziņā skat. arī spriedumu *Rousse Industry* /Komisija, minēts 85. punktā, EU:C:2014:175, 61. punkts), kā arī risks, lai šie zaudējumi varētu vēl pieaugt (šajā ziņā skat. spriedumu, 2007. gada 12. septembris, *Olympiaki Aeroporia Ypiresies*/Komisija, T-68/03, Krājums, EU:T:2007:253, 283. punkts). Privātā kreditora lēmumu pieņemšanas procesu būtiski var arī ietekmēt tādu procedūru ilgums, ar kurām tiek atliekta parāda summu atgūšana un tādējādi ilgu procedūru gadījumā tostarp ietekmēta to vērtība (spriedums *Frucona Košice*/Komisija, minēts 21. punktā, EU:C:2013:32, 81. punkts).
- 137 No tā izriet, ka Komisijai šajā lietā bija jānosaka, vai, ņemot vērā šos faktoros, Slovākijas valsts iestāžu situācijai pēc iespējas tuvākā situācijā esošs vidēji piesardzīgs un rūpīgs privātais kreditors, lai panāktu tam pienākošos summu samaksu, acīmredzot nebūtu pieņēmis izlīguma piedāvājumu (šajā ziņā skat. spriedumu *Buczek Automotive*/Komisija, minēts 96. punktā, EU:T:2011:216, 85. punkts). Šajā nolūkā, lai identificētu visizdevīgāko alternatīvu, tai atkarībā no privātā kreditora interesēm bija jāsalīdzina katras minētās procedūras priekšrocības un trūkumi (šajā ziņā skat. spriedumu Komisija/*Buczek Automotive*, minēts 73. punktā, EU:C:2013:186, 57. punkts).
- 138 Otrkārt, attiecībā uz pierādīšanas pienākuma noteikšanu par to, vai ir īstenojušies privātā kreditora kritērija piemērošanas nosacījumi, pirmkārt, ir jāatgādina, ka saskaņā ar judikatūru, kad saistībā ar privātā kreditora kritēriju Komisija veic iepriekš 133. punktā paredzēto visaptverošo vērtējumu, tā papildus attiecīgās dalībvalsts iesniegtajiem pierādījumiem ņem vērā arī visus citus pierādījumus, kuriem ir nozīme lietā (šajā ziņā un pēc analogijas skat. iepriekš 98. punktā minēto judikatūru). Tādējādi, kad šķiet, ka varētu būt piemērojams privātā kreditora kritērijs, Komisijai ir jālūdz šai dalībvalstij tai sniegt visu atbilstošo informāciju, kas tai ļautu pārbaudīt, vai ir izpildīti šī kritērija piemērošanas nosacījumi (spriedums Komisija/*Buczek Automotive*, minēts 73. punktā, EU:C:2013:186, 33. punkts).
- 139 No tā izriet, ka Komisijai ir pierādīšanas pienākums par to, ka ir īstenojušies visi privātā kreditora kritērija piemērošanas nosacījumi (šajā ziņā skat. spriedumu Komisija/*Buczek Automotive*, minēts 73. punktā, EU:C:2013:186, 34. punkts). Tā tas ir it īpaši tad, kad apstrīdētais lēmums ir balstīts nevis uz to, ka nav iesniegti pierādījumi, kurus Komisija bija pieprasījusi attiecīgajai dalībvalstij, bet uz konstatējumu, ka privātais kreditors nav rīkojies tāpat kā minētās dalībvalsts iestādes, kas ir konstatējums, saskaņā ar kuru tiek pieņemts, ka Komisijas rīcībā bija visa tās lēmuma sagatavošanai nepieciešamā atbilstošā informācija (šajā ziņā skat. spriedumu Komisija/*Buczek Automotive*, minēts 73. punktā, EU:C:2013:186, 35. punkts).

- 140 Otrkārt, ir jāatgādina, ka no Komisijas norādītās judikatūras izriet, ka šai iestādei nevar pārnest, ka tā nav ņēmusi vērā iespējamus faktiskos vai tiesiskos apstākļus, kuri tai būtu varējuši tikt iesniegti administratīvajā procesā, bet netika iesniegti, jo Komisijai pēc savas iniciatīvas un ar pieņemumu palīdzību nav jāpārbauda, kādi fakti tai būtu varējuši tikt iesniegti (spriedums, 2004. gada 14. janvāris, *Fleuren Compost/Komisija*, T-109/01, Krājums, EU:T:2004:4, 49. punkts; šajā ziņā skat. arī spriedumu Komisija/*Sytraval un Brink's France*, minēts 85. punktā, EU:C:1998:154, 60. punkts).
- 141 Tomēr Komisijai, lai tā līguma pamatnoteikumu valsts atbalsta jomā nodrošinātu labu pārvaldību, apšaubīto pasākumu izmeklēšanas procedūra ir jāveic rūpīgi un objektīvi, lai galīgā lēmuma pieņemšanas brīdī tās rīcībā būtu iespējami pilnīgākie un ticamākie pierādījumi šāda lēmuma pieņemšanai (spriedums, 2010. gada 2. septembris, Komisija/*Scott*, C-290/07 P, Krājums, EU:C:2010:480, 90. punkts; šajā ziņā skat. arī spriedumu Komisija/*Sytraval un Brink's France*, minēts 85. punktā, EU:C:1998:154, 62. punkts).
- 142 Turklāt lēmuma valsts atbalsta jomā tiesiskums ir jāvērtē, pamatojoties uz informāciju, kāda varēja būt Komisijas rīcībā lēmuma pieņemšanas brīdī (skat. spriedumu Komisija/*Scott*, minēts 141. punktā, EU:C:2010:480, 91. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 143 Šajā ziņā no judikatūras būtībā izriet, ka Komisija var neņemt vērā visu to informāciju, kas tai nav tikusi iesniegta administratīvajā procesā, jo tā var pamatoti uzskatīt, ka tās rīcībā ir ticamāka informācija vai ka minētajai informācijai nav nozīmes (šajā ziņā skat. spriedumu Komisija/*Scott*, minēts 141. punktā, EU:C:2010:480, 95.–98. punkti).
- 144 Treškārt, ir jānorāda, ka Komisijas pārbaude par to, vai attiecīgie pasākumi var tikt atzīti par valsts atbalstu tādēļ, ka publiskās iestādes nebija rikojušās tā, kā būtu rikojušies privātais kreditors, ir saistīta ar sarežģītu ekonomisko vērtējumu (spriedumi, 2007. gada 22. novembris, Spānija/*Lenzing*, C-525/04 P, Krājums, EU:C:2007:698, 59. punkts; *Frucona Košice/Komisija*, minēts 21. punktā, EU:C:2013:32, 74. punkts un Komisija/*Buczek Automotive*, minēts 73. punktā, EU:C:2013:186, 48. punkts).
- 145 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka Savienības tiesas istenotajās pārbaudēs attiecībā uz Komisijas veiktajiem sarežģītajiem ekonomiskajiem vērtējumiem valsts atbalsta jomā Savienības tiesai nav jāaizstāj Komisijas veiktais ekonomiskais vērtējums ar savu vērtējumu (spriedumi *Frucona Košice/Komisija*, minēts 21. punktā, EU:C:2013:32, 75. punkts, un Komisija/*Buczek Automotive*, minēts 73. punktā, EU:C:2013:186, 49. punkts; šajā ziņā skat. arī spriedumu Komisija/*Scott*, minēts 141. punktā, EU:C:2010:480, 64. un 66. punkts un tajos minētā judikatūra).
- 146 Tādējādi, ciktāl Komisijai, piemērojot privātā kreditora tirgus ekonomikas apstākļos kritēriju, ir jāveic sarežģīti ekonomiski vērtējumi, šī piemērošana saskaņā ar pastāvīgo judikatūru ir pakļauta tiesas pārbaudei, kurā tiek pārbaudīts vienīgi tas, vai ir ievēroti procesuālie noteikumi un noteikumi par pamatojumu, vai minētie fakti ir precīzi, un tas, vai šo faktu vērtējumā nav pieļauta acimredzama kļūda vai pilnvaru nepareiza izmantošana (šajā ziņā skat. spriedumu Spānija/*Lenzing*, minēts 144. punktā, EU:C:2007:698, 59.–61. punkts).
- 147 Tomēr Savienības tiesai tostarp ir ne tikai jāpārbauda izvirzīto pierādījumu faktiskā pareizība, ticamība un konsekvence, bet arī tas, vai šie pierādījumi ir uzskatāmi par visu atbilstošo informāciju, kas ir jāņem vērā, lai izvērtētu sarežģītu situāciju, un vai tie var pamatot no tiem izdarītos secinājumus (skat. spriedumus Komisija/*Scott*, minēts 141. punktā, EU:C:2010:480, 65. punkts un tajā minētā judikatūra, un *Frucona Košice/Komisija*, minēts 21. punktā, EU:C:2013:32, 76. punkts un tajā minētā judikatūra; spriedums Komisija/*Buczek Automotive*, minēts 73. punktā, EU:C:2013:186, 50. punkts).
- 148 Apstrīdētā lēmuma pamatotība ir jāizvērtē galvenokārt iepriekš minētajā judikatūrā atgādināto principu gaismā, ņemot vērā prasītājas argumentus.

- 149 Šajā ziņā ir jānorāda, ka apstrīdētā lēmuma 119. apsvērumā Komisija ir secinājusi, ka privātais kreditors nebūtu pieņēmis izlīguma piedāvājumu. Šis secinājums ir balstīts uz iespējamās summas vērtējumu, kuru vietējā nodokļu pārvalde būtu varējusi saņemt likvidācijas ar tiesas nolēmumu procedūrā un šīs procedūras ilgumu salīdzinājumā ar izlīgumā piedāvāto summu.
- 150 Tādējādi, no vienas puses, Komisija būtībā uzskatīja, ka iespējamā summa, ko vietējā nodokļu pārvalde būtu varējusi saņemt likvidācijas ar tiesas nolēmumu procedūrā, būtu bijusi ievērojami lielāka par to, kuru tā saņēma izlīgumā. Proti, pēc tam, kad Komisija pielāgoja E ziņojumā izdarītos vērtējumus, aprēķināja iespējamās ieņēmumus no prasītājas aktīvu pārdošanas likvidāciju ar tiesas nolēmumu procedūrā un no šīs pēdējās minētās summas izsecināja šādas procedūras izmaksas, tā apstrīdētā lēmuma 104. un 105. apsvērumā norādīja, ka likvidācijas ar tiesas nolēmumu procedūrā minētā iestāde būtu varējusi saņemt summu SKK 356,7 miljonu apmērā vai par SKK 132,4 miljoniem vairāk nekā summu, kas tika piedāvāta izlīgumā (SKK 224,3 miljoni). Turklāt Komisija apstrīdētā lēmuma 106. apsvērumā piebilda, ka, “pat ja” būtu jāizmanto E ziņojumā lietotā aprēķina metode, šī iestāde likvidācijas ar tiesas nolēmumu procedūrā būtu varējusi saņemt summu SKK 225,5 miljonu apmērā, kas vienalga ir lielāka par izlīguma rezultātā saņemto summu.
- 151 No otras puses, attiecībā uz likvidācijas ar tiesas nolēmumu procedūras ilgumu, pirmkārt, Komisija apstrīdētā lēmuma 109.–112. apsvērumā uzskatīja, ka šim ilgumam nebūtu bijusi būtiska ietekme uz privātā kreditora lēmumu, ņemot vērā, ka vietējai nodokļu pārvaldei kā privileģētam kreditoram jebkurā brīdī varēja tikt atlīdzināta summa vismaz SKK 194 miljonu apmērā no pamatlīdzekļu kā garantijas pārdošanas. Otrkārt, apstrīdētā lēmuma 113.–118. apsvērumā Komisija tomēr novērtēja, no vienas puses, iespējamo likvidācijas ar tiesas nolēmumu procedūras ilgumu, uzskatot, ka tas, iespējams, būtu isāks par vidējo šādas procedūras ilgumu, un, no otras puses, tā ietekmi uz summu, ko kreditors varēja saņemt šādas procedūras beigās (SKK 356,7 miljoni pēc procesuālo izdevumu atskaitīšanas), precizējot, ka saistībā ar pēdējo minēto aspektu, Komisijas ieskatā, iespējamā ieņēmumu no konkrēto aktīvu pārdošanas apmēra dēļ pat četru līdz piecu gadu ilgumam nebūtu nekādas būtiskas ietekmes uz privātā kreditora lēmumu.
- 152 Būtībā un neskarot Komisijas veikto vērtējumu pamatotību, tādējādi šķiet, kā paredzēts iepriekš 133.–137. punktā minētajā judikatūrā, ka Komisija ir veikusi likvidācijas ar tiesas nolēmumu procedūras priekšrocību un trūkumu analīzi salīdzinājumā ar izlīguma procedūru, tostarp ņemot vērā iespējamās ieņēmumus no prasītājas aktīvu pārdošanas pirmajā minētajā procedūrā un tās ilguma iespējamo ietekmi, kā arī vietējās nodokļu pārvaldes privileģētā kreditora statusu.
- 153 Tomēr prasītāja būtībā norāda, ka šī analīze esot kļūdaina un tā neesot pamatota ar pietiekamiem pierādījumiem. It īpaši tā vispirms kritizē Komisijas vispārējo pieeju un apstrīd apstrīdētā lēmuma 92. apsvērumu (pirmā un sestā argumentu virkne). Turpinot tā apstrīd Komisijas vērtējumu par iespējamajiem ieņēmumiem no tās aktīvu pārdošanas likvidācijas ar tiesas nolēmumu procedūrā (otrā argumentu virkne). Visbeidzot tā apstrīd iespējamā šādas procedūras ilguma un tās ietekmes uz privātā kritērija izvēli noteikšanu (trešā līdz piektā argumentu virkne).
- 154 Vispirms ir jāpārbauda, cik pamatots ir vērtējums par, pirmkārt, iespējamajiem ieņēmumiem no prasītājas aktīvu pārdošanas likvidācijas ar tiesas nolēmumu gadījumā un, otrkārt, šādas procedūras ilgumu un tās ietekmi uz privātā kreditora izvēli.

Par ieņēmumu no prasītājas aktīvu pārdošanas likvidācijas ar tiesas nolēmumu procedūrā novērtējuma pamatotību (otrā argumentu virkne)

- 155 Prasītāja apstrīd tās ieņēmumu, cedējot aktīvus likvidācijas ar tiesas nolēmumu procedūrā, novērtējumu SKK 435 miljonu apmērā. Būtībā, vienlaikus norādot, ka Komisijai bija jāvērtē šis jautājums no privātā kreditora skatu punkta un ka tai nebija ne vajadzīgās pieredzes, ne zināšanu, prasītāja apgalvo, ka Komisija ir vienīgi veikusi vērtējumus, nepārbaudot peļņas gūšanas iespējamību no pārdošanas, ne arī

- ir centusies iegūt ekspertu atzinumus vai citus pierādījumus, kas pamatotu tās vērtējumu, un ka tā nevarēja aizstāt E ziņojuma likvidācijas koeficientus ar citiem faktoriem, izņemot, ja tā bija ieguvusi atbilstošos pierādījumus no kompetentā eksperta.
- 156 Prasītāja it īpaši apstrīd Komisijas vērtējumu par ieņēmumiem, cedējot attiecīgi tās pamatlīdzekļus, tās krājumus, kā arī tās īstermiņa parādus likvidācijas ar tiesas nolēmumu procedūrā.
- 157 Pirmkārt, prasītāja norāda, ka, novērtējot iespējamus ieņēmumus pamatlīdzekļu pārdošanas gadījumā SKK 194 miljonu apmērā, lai gan E ziņojumā tika piemērots likvidācijas koeficients 45 %, Komisija ir piemērojusi izgudrotu, patvaļīgu, neracionālu un nepierādītu koeficientu, precizējot, ka minētā summa neatbilst ieņēmumu no pārdošanas novērtējumam likvidācijas ar tiesas nolēmumu procedūrā un ka summa SKK 397 miljonu apmērā, ko norādīja Slovākijas iestādes, tika novērtēta, pamatojoties uz tās grāmatvedības uzskaiti. Turklāt tas, ka *O.H.* bija iznomājis savus ražošanas aktīvus, neļaujot izdarīt nekādu secinājumu attiecībā uz iespējamo peļņu to pārdošanas gadījumā likvidācijas ar tiesas nolēmumu procedūrā, un Komisija neesot ņēmusi vērā tobrīd joprojām procesā esošo *L.* likvidāciju ar tiesas nolēmumu.
- 158 Otrkārt, prasītāja attiecībā uz ieņēmumiem no tās krājumu pārdošanas, no vienas puses, uzskata, ka privātais kreditors būtu ņēmis vērā sekas, ko radīja tās degvīna licences pusfabrikātu, kas veido lielāko daļu no tās 2004. gada 9. jūlija krājumiem, atsauksana. No otras puses, tā apgalvo, ka Komisija nepamatoti, neatspēkojot apstrīdētā lēmuma 108. apsvērumā minētos pierādījumus, pieņem, ka pārdošanas nosacījumi likvidācijas ar tiesas nolēmumu procedūrā būtu tādi paši kā tie, kādos tā varēja likvidēt krājumus izlīguma procedūras laikā.
- 159 Treškārt, prasītāja attiecībā uz ieņēmumiem no tās īstermiņa parādu pārdošanas uzskata, ka Komisija esot nepamatoti atteikusies veikt otro E ziņojumā paredzēto korekciju, nenorādot iemeslus vai pierādījumus, kas būtu pretrunā šai korekcijai. Privātais kreditors būtu veicis šo korekciju, lai noteiktu iespējamo atgūstamo vērtību no atlikušajiem parādiem.
- 160 Komisija apstrīd visu šo prasītājas argumentu pamatotību. Būtībā, pirmkārt, tā norāda, ka tā ir ņēmusi vērā un detalizēti izvērtējusi pieejamos atbilstošos elementus, precizējot, ka nevar sagaidīt, lai tā ikvienu eksperta ziņojumu uzskatītu par atbilstošu vai pieprasītu eksperta atzinumu. No otras puses, Komisija apgalvo, ka tā ir secinājusi, ka E ziņojuma elementi nebija uzticami, un ka tā ir veikusi šajā ziņojumā ietvertu koeficientu korekciju, ņemot vērā informāciju un pierādījumus, kuri bija vietējās nodokļu pārvaldes rīcībā faktu norises laikā. Atbildes rakstā uz repliku Komisija piebilst, ka tai nav pašai jāveic darbības, kuras būtu veicis privātais kreditors, bet gan tai ir jāpārbauda, vai valsts iestāde ir rīkojusies kā privātais kreditors.
- 161 It īpaši, pirmkārt, attiecībā uz prasītājas pamatlīdzekļiem Komisija uzskata, ka, tā kā nebija paskaidrojumu par E ziņojumā izraudzīto likvidācijas koeficientu, bija atbilstoši ņemt vērā visu pārējo pieejamo informāciju attiecībā uz minēto to aktīvu vērtību, kurus privātais kreditors būtu pārbaudījis. Tā kā prasītājai būtu jāpierāda tās apgalvojuma attiecībā uz privātā kreditora spriešanas veidu pamatotība, Komisijai nav jāiesniedz pareizais likvidācijas koeficients, bet jāizvērtē visa pieejamā informācija, lai noteiktu, vai prasītājas apgalvojums ir ticami argumentēts. Turklāt Komisija saistībā ar atsauci uz *O.H.* norāda, ka tā apstrīdētā lēmuma 96. apsvērumā ir vienīgi noraidījusi argumentu attiecībā uz to, ka nebija iespējams atrast nevienu pircēju. Turklāt minētā atsauce atspoguļojot prasītājas tendenci koncentrēt savu uzmanību uz atsevišķām niansēm, nepievēršot to konstatējumu, saskaņā ar kuru, no vienas puses, pat ņemot vērā E ziņojuma likvidācijas koeficientus, ieņēmumi no tās aktīvu pārdošanas būtu bijuši lielāki par summu, kas tika piedāvāta izlīguma ietvaros, un, no otras puses, izlīguma neizdevīgais raksturs kļūst acīmredzams tās labotajos novērtējumos.
- 162 Otrkārt, vispirms Komisija attiecībā uz prasītājas krājumiem norāda, ka ar apstrīdēto lēmumu tiek noraidīts E ziņojuma likvidācijas koeficients, par kuru neesot sniegts neviens paskaidrojums, un ka ieņēmumu no krājumu pārdošanas vērtējuma pamatotību apstiprina pārējie pieejamie elementi, proti,

prasītājas norāde, saskaņā ar kuru tā varēja saņemt SKK 110 miljonus no krājumu pārdošanas, kā arī faktiskās izmaiņas šajos krājumos. Krājumu pārdošana šajos apstākļos, lai finansētu izlīgumu, varot tikt salīdzināta ar pārdošanas likvidācijas ar tiesas nolēmumu gadījumā apstākļiem, precizējot, ka prasītājai minētās pārdošanas brīdī jau bija atsaukta licence. Otrkārt, apstrīdētā lēmuma 108. apsvēruma vienīgais mērķis bija noraidīt ziņojumus, kuri tika iesniegti kā pierādījumi.

163 Treškārt, attiecībā uz īstermiņa parādiem Komisija uzskata, ka, lai gan būtu jāpielāgo grāmatvedības vērtība, lai atspoguļotu to faktisko vērtību un ņemtu vērā neatgūstamos vai ļoti grūti atgūstamos parādus, nekas nepamato zemāku vērtību par to, ko pati prasītāja cerēja saņemt no saviem debitoriem. Turklāt prasītāja joprojām nav iesniegusi nekādu pamatojumu par otro korekciju, ņemot vērā, ka Komisijas ieskatā, tas, ka uzņēmums ir atzīts par likvidācijas procesā esošu, neliek apšaubīt parādu atgūšanu no tās debitoriem.

164 Lai pārbaudītu, cik pamatots ir Komisijas vērtējums par ieņēmumiem, cedējot prasītājas aktīvus likvidācijas ar tiesas nolēmumu procesā, ir jāatgādina, ka šis vērtējums gan E ziņojumā, gan apstrīdētajā lēmumā ir balstīts uz "likvidācijas koeficientiem", kas piemēroti attiecībā uz dažādiem prasītājas aktīviem.

165 Kā izriet no apstrīdētā lēmuma 94. apsvērums, šādi koeficienti atspoguļo procentuālo attiecību starp aktīvu vērtību aktīvu, ko iegūst likvidācijas izpārdošanā, un to uzskaites vērtību. Tie ir domāti, lai aprēķinātu atlikušo šajā kontekstā atsavināto aktīvu vērtību saistībā ar pārdošanas veidu, precizējot, ka atkarībā no aktīvu veida tiek uzskatīts, ka vērtība, ko iegūst pārdošanā likvidācijas procedūrā, ir nepārprotami mazāka par to grāmatvedības vērtību. Šajā lietā netiek apstrīdēta ne likvidācijas koeficientu piemērošana, ne to definīcija.

166 E ziņojumā piedāvātais novērtējums un Komisijas veiktas vērtējums tomēr atšķiras divos aspektos. Komisijas ieskatā, šis ziņojums faktiski nav uzskatāms par ticamu pamatu likvidācijas ar tiesas nolēmumu un izlīguma salīdzināšanai (apstrīdētā lēmuma 89. apsvērums).

167 No vienas puses, lai gan E ziņojuma sākumpunkts ir prasītājas aktīvu situācija pēc stāvokļa 2004. gada 31. martā, Komisija izmantoja šo aktīvu situāciju pēc stāvokļa 2004. gada 17. jūnijā (apstrīdētā lēmuma 90. un 103. apsvērums), ko prasītāja arī neapstrīd. Šajā pēdējā datumā, kā izriet no apstrīdētajā lēmumā ietvertās 5. tabulas, tika konstatētas šādas dažādu prasītājas aktīvu grāmatvedības vērtības:

- pamatlīdzekļi (zeme, ēkas, iekārtas un aprīkojumi, nemateriāli aktīvi, finanšu aktīvi): SKK 200 miljoni;
- krājumi: SKK 84 miljoni;
- skaidra nauda: SKK 161 miljoni;
- īstermiņa komerciālie parādi: SKK 63 miljoni.

168 No otras puses, Komisija norādīja, ka tā nevarēja pieņemt E ziņojumā izmantoto metodoloģiju, lai novērtētu ieņēmumus no prasītājas aktīvu pārdošanas likvidācijas ar tiesas nolēmumu procedūrā (apstrīdētā lēmuma 93. apsvērums). It īpaši tā norādīja, ka šajā ziņojumā nav ietverts neviens paskaidrojums par veidu, kādā tikuši noteikti likvidācijas koeficienti (apstrīdētā lēmuma 94. apsvērums), un ka šajā ziņojumā piemērotie koeficienti attiecībā uz pamatlīdzekļiem (45%), krājumiem (20%) un īstermiņa parādiem (20%, kas piemēroti 59% no šo parādu grāmatvedības vērtības) tika novērtēti pārāk zemu (apstrīdētā lēmuma 95., 98. un 101. apsvērums).

169 Šajos apstākļos Komisija pati ir noteikusi likvidācijas koeficientus, kas ir atbilstoši, lai novērtētu iespējamus ieņēmumus no prasītājas aktīvu pārdošanas likvidācijas procedūrā.

- 170 Prasītāja apstrīd šo vērtējumu. Lai izvērtētu tā pamatotību, ņemot vērā lietas dalībnieku argumentus, pirms Komisijas veikto novērtējumu satura pārbaudes ir jāprecizē, kāda nozīme Komisijas vērtējumā ir piešķirta ekspertizēm.
- 171 Vispirms attiecībā uz ekspertizēm, pirmkārt, ir jānorāda, ka pretēji prasītājas argumentiem Komisija varēja atkāpties no E ziņojumā izmantotajiem likvidācijas koeficientiem.
- 172 Proti, saskaņā ar judikatūru, kaut arī Komisija, lai gan tas nav tās pienākums, var piesaistīt ārējos ekspertus, tā tomēr netiek atbrīvota no viņu darbu izvērtēšanas (spriedumi, 2004. gada 16. septembris, *Valmont/Komisija*, T-274/01, Krājums, EU:T:2004:266, 72. punkts, un 2010. gada 13. septembris, *Griekija u.c./Komisija*, T-415/05, T-416/05 un T-423/05, Krājums, EU:T:2010:386, 251. punkts). Gan Komisija, gan tiesa ekspertīzes ziņojumu var uzskatīt par tādu, kam ir pierādījuma vērtība, tikai pamatojoties uz tā objektīvo saturu. Turklāt no šādā dokumentā iekļauta vienkārša apgalvojuma, kas nav pamatots, nevar izdarīt secinājumus par valsts atbalsta esamību (spriedums *Valmont/Komisija*, minēts iepriekš, EU:T:2004:266, 71. punkts).
- 173 Šajā lietā ir jākonstatē, kā Komisija apstiprināja apstrīdētajā lēmumā (skat. iepriekš 168. punktu), ka E ziņojumā nav neviena paskaidrojuma par likvidācijas koeficientiem, kas izmantoti, lai noteiktu maksimālos iespējamus ieņēmumus no prasītājas aktīvu pārdošanas likvidācijas ar tiesas nolēmumu procedūrā. No tā izriet, ka, ņemot vērā iepriekš 172. punktā minēto judikatūru, šajā ziņojumā izmantotie likvidācijas koeficienti nevar tikt kvalificēti kā tādi, kuriem ir pierādījuma vērtība.
- 174 Ciktāl prasītāja šajā ziņā apgalvo, ka tādi novērtējumi, kādi veikti saistībā ar E ziņojumu, ir balstīti uz pieredzi un vērtējumu, ir jāpiebilst, ka, ņemot vērā iepriekš 172. punktā minēto judikatūru, šāds apgalvojums nav pietiekams, lai pamatotu eksperta ziņojuma pierādījumu spēku un noteiktu Komisijai pienākumu ņemt vērā tajā ietvertos novērtējumus.
- 175 Līdz ar to Komisija pamatoti nav pieņēmusi E ziņojuma metodoloģiju. Tomēr ir jānorāda, ka Komisija ir ņēmusi vērā šajā ziņojumā pakārtoti un vērtējuma *a minima* mērķiem ietvertos novērtējumus.
- 176 No tā arī izriet, ka visi argumenti, kurus prasītāja atvasina no E ziņojumā izmantotajiem likvidācijas koeficientiem, pārmetot Komisijai, ka tā tos nav ņēmusi vērā, vai norādot, ka privātais kreditors tos būtu ņēmis vērā, ir jānoraida kā nepamatoti.
- 177 Otrkārt, ciktāl prasītāja Komisijai pārmet, ka tā nav lūgusi jaunu ekspertīzi, ir jānorāda, ka saskaņā ar judikatūru nevar piekrist attiecībā uz Komisiju izteiktajam pārmetumam, ka tā nav piesaistījusi ārējos ekspertus, lai sagatavotu apstrīdēto lēmumu, jo nevienā līguma vai Savienības tiesību akta normā Komisijai nav noteikts šāds pienākums (šajā ziņā skat. spriedumus, 1998. gada 25. jūnijs, *British Airways u.c./Komisija*, T-371/94 un T-394/94, Krājums, EU:T:1998:140, 72. punkts, un 2000. gada 16. marts, *Astilleros Zamacona/Komisija*, T-72/98, Krājums, EU:T:2000:79, 55. punkts).
- 178 Ciktāl prasītāja šajā kontekstā atsaucas uz 1991. gada 21. novembra sprieduma *Technische Universität München* (C-269/90, Krājums, EU:C:1991:438) 13., 14. un 20.–28. punktu, no kuriem tā secina, ka, pat ja Komisija veic patvaļīgu faktu un pierādījumu vērtējumu, tai ir jāiegūst piemērota ekspertīze, pietiek norādīt, ka atšķirībā no regulējuma, kuram ir nozīme šajā lietā, tajā regulējumā, kas bija piemērojams iepriekš minētā sprieduma pamatā esošajā lietā, uz kuru atsaucas prasītāja, ir paredzēts, ka Komisija vajadzības gadījumā konsultējas ar ekspertu grupu. No tā izriet, ka, ņemot vērā iepriekš 177. punktā minēto judikatūru, no saistībā ar šo lietu minētā sprieduma nevar tikt izsecinātas nekādas sekas.
- 179 Turpinājumā tomēr ir jāizvērtē Komisijas veikto novērtējumu pamatotība. It īpaši šajā ziņā ir jāatgādina, kā būtībā izriet no šī sprieduma 177. punkta, ka, lai gan Komisijai principā nebija jāpiesaista ārējie eksperti, lai sagatavotu apstrīdēto lēmumu, tomēr tai bija jānosaka, vai privātais

kreditors acīmredzami nebūtu pieņēmis izlīguma piedāvājumu, un ka tai bija jāpierāda, ka šajā lietā nav izpildīti privātā kreditora kritērija piemērošanas nosacījumi (skat. iepriekš 132., 133., 137. un 139. punktu).

- 180 Tātad ir jāatgādina galvenie apsvērumi, kurus Komisija izklāstījusi apstrīdētajā lēmumā, pirms – it īpaši ņemot vērā iepriekš 145.–147. punktā minēto judikatūru – izvērtēt, vai šajos vērtējumos, kā būtībā norāda prasītāja, ir pieļautas acīmredzamas kļūdas vērtējumā, vai tie ir juridiski pietiekami pamatoti ar informāciju lietas materiālos un vai Komisija ir ņēmusi vērā visus atbilstošos datus.
- 181 Apstrīdētajā lēmumā Komisija ir novērtējusi iespējamus ieņēmumus no prasītājas aktīvu pārdošanas SKK 435 miljonu apmērā, no kuriem SKK 194 miljonus veido pamatlīdzekļi, SKK 43 miljonus – krājumi, SKK 37 miljonus – īstermiņa parādi un SKK 161 miljonus – skaidra nauda (apstrīdētā lēmuma 5. tabula). Komisija tādējādi ir piemērojusi likvidācijas koeficientus, kas attiecībā uz katru no šīm aktīvu pozīcijām ir attiecīgi 97, 52, 59 un 100 %, precizējot, ka pirmo trīs koeficientu noteikšana šajā lietā ir apstrīdēta.
- 182 It īpaši, pirmkārt, Komisija ir novērtējusi iespējamus ieņēmumus no prasītājas pamatlīdzekļu pārdošanas likvidācijas ar tiesas nolēmumu procedūrā SKK 194 miljonu apmērā. Šī summa atbilst aktīvu vērtībai, kas vietējai nodokļu pārvaldei nodoti kā garantija, kādu to norādīja prasītāja, balstoties uz neatkarīgu ekspertu veiktajiem novērtējumiem 2003. un 2004. gadā. Komisijas ieskatā, šādi ekspertu cenai parasti jāatspoguļo aktīvu vispārējā vērtība, izsakot cenu, par kādu aktīvus var pārdot konkrētajā brīdī. Šī vērtība faktiski esot noteikta, lai aplēstu šo aktīvu kā garantijas vērtību (apstrīdētā lēmuma 95. apsvērums). Runa esot par minimālo cenu, jo prasītājas pamatlīdzekļu aktīvu vērtību Slovākijas iestādes aplēsa SKK 397 miljonu apmērā, kā arī tas ir minēts apstrīdētā lēmuma 5. tabulā norādītajā 1. zemsvītras piezīmē. Turklāt apstrīdētā lēmuma 96. apsvērumā Komisija uz prasītājas apgalvojumu, saskaņā ar kuru būtu sarežģīti atrast pircēju, atbildēja, norādot, ka par prasītājas ražošanas aktīviem pastāv tūlītēja konkurentu interese.
- 183 Otrkārt, attiecībā uz prasītājas krājumiem Komisija ir piemērojusi likvidācijas koeficientu 52 %, būtībā pamatojoties uz to, ka prasītāja varēja saņemt SKK 110 miljonus no tās krājumu pārdošanas 2004. gadā, jo šis koeficients atbilst šīs summas proporcijai attiecībā uz krājumu grāmatvedības vērtību attiecīgajā laikposmā. Komisija ir piebildusi, ka, ņemot vērā prasītājas darbību, varēja tikt pieņemts, ka šos krājumus veidoja galaprodukti vai pusfabrikāti, kurus varētu viegli pārdot (apstrīdētā lēmuma 98. un 99. apsvērums).
- 184 Treškārt, attiecībā uz prasītājas īstermiņa parādiem Komisija ir piemērojusi likvidācijas koeficientu 59 %. Tas atbilst E ziņojumā piemērotajām korekcijām attiecībā uz minēto parādu grāmatvedības vērtību, lai atspoguļotu atsevišķu parādu neatgūstamību vai zemo atgūstamības pakāpi un līdz ar to atgūstamo parādu faktisko vērtību. Savukārt, norādot, ka saskaņā ar Slovākijas iestāžu sniegto informāciju šādi noteiktā vērtība atbilst atgūstamajiem parādiem, Komisija nav piemērojusi citu koeficientu atšķirībā no E ziņojuma, kurā tika izmantota papildu korekcija kā likvidācijas koeficients 20 % apmērā (apstrīdētā lēmuma 100.–102. apsvērumi).
- 185 No šīm atsaucēm uz apstrīdēto lēmumu izriet, ka Komisija likvidācijas koeficientus ir noteikusi, izdarot secinājumus no informācijas administratīvā procesa lietas materiālos. Lai gan šī dedukcija, protams, ir tikusi veikta, pamatojoties uz prasītājas norādītajiem un tās neapstrīdētajiem apstākļiem, tomēr Komisija nav veikusi jebkādu metodoloģisku vai ekonomisku analīzi un administratīvajā procesā nav lūgusi papildus informāciju, kas palīdzētu pārbaudīt un argumentēt secinājumus, kurus tā bija izdarījusi no šīs informācijas.
- 186 Ir jānorāda, ka šajā lietā informācija administratīvā procesa lietas materiālos juridiski pietiekami un nepārprotami nepamato Komisijas izdarītos secinājumus, saskaņā ar kuriem ieņēmumi no prasītājas aktīvu pārdošanas likvidācijas ar tiesas nolēmumu gadījumā aplēsti SKK 435 miljonu apmērā.

- 187 Tādējādi, pirmkārt, attiecībā uz iespējamo ieņēmumu no prasītājas pamatlīdzekļu pārdošanas novērtējumu ir jānorāda, ka prasītāja savos apsvērumos par lēmumu par formālās izmeklēšanas procedūras uzsākšanu ir norādījusi, ka aktīvu kā garantijas vērtība ir aptuveni SKK 194 miljoni. Tā šajā ziņā precizēja, ka šī vērtība tika aplēsta no neatkarīgiem vērtējuma ziņojumiem, kas bija sagatavoti 2003. un 2004. gadā, un ka tā varēja tikt pārbaudīta lēmumos par nodokļu samaksas atlikšanu, kurus vietējā nodokļu pārvalde pieņēma laikposmā no 2000. līdz 2003. gadam. Tā arī piebilda, ka šī summa automātiski nebija vienāda ar iespējamajiem ieņēmumiem no nodrošināto aktīvu pārdošanas likvidācijā ar tiesas nolēmumu un ka saskaņā ar vairākiem neatkarīgiem novērtējumiem maksimālie iespējamie ieņēmumi tika aplēsti no 20 līdz 50 % no šīs vērtības.
- 188 Izpildot procesa organizatorisko pasākumu, kura ietvaros Vispārējā tiesa bija pieprasījusi prasītājai iesniegt iepriekš 187. punktā minētos ziņojumus, tā iesniedza K. sagatavoto ziņojumu, kā arī trīspadsmit lēmumus par nodokļu maksājumu atlikšanu, kas bija sagatavoti, lai izveidotu garantijas no 2000. gada jūlijam līdz 2003. gada septembrim.
- 189 Savukārt Komisija, atbildot uz Vispārējās tiesas procesa organizatorisko pasākumu ietvaros rakstveidā uzdoto jautājumu, norādīja, ka tā administratīvajā procesā nebija pieprasījusi iesniegt šī 187. punktā minētos dokumentus. Tā tomēr norādīja, ka tās rīcībā bija iepriekš 188. punktā minētie lēmumi par maksājumu atlikšanu, kā arī pārbaudes, kas veikta prasītājas telpās 2004. gada 21. jūnijā, secinājumi, kādi tie bija norādīti Slovākijas iestāžu vēstulē, kuru tā pievienoja savai atbildei. Komisija arī norādīja, ka, tā kā iepriekš 187. punktā minētie novērtējuma ziņojumi tika pasūtīti īpaši tam, lai garantijas izveidošanas mērķiem noteiktu aktīvu vērtību, tā varēja izmantot prasītājas noteikto summu. Komisijas ieskatā, faktiski, kad kāda aktīva vērtība ir noteikta, lai varētu tikt izmantota kā garantija, aplēstajā summā noteikti ir jāņem vērā, kas notiktu, ja tiktu pieprasīts īstenot garantijas tiesības.
- 190 No iepriekš 188. un 189. punktā izklāstītā, protams, izriet, ka lietas dalībnieces ir vienisprātis, ka prasītājas pamatlīdzekļu vērtības noteikšana SKK 194 miljonu apmērā, kuru norāda pati prasītāja, bija paredzēta, lai izveidotu garantiju par labu vietējai nodokļu pārvaldei brīdī, kad tiek atlikta nodokļu, kuri tai jāmaksā, samaksa.
- 191 Tomēr vispirms ir jānorāda, ka, lai gan bija iepriekš 188. un 189. punktā izklāstītie elementi, lietas apstākļi neļauj noteikt, vai šis pamatlīdzekļu, kas tika nodoti kā garantija, vērtējums atspoguļo pamatlīdzekļu kā garantijas grāmatvedības vērtību to tirgus cenu vai to pārdošanas cenu likvidācijas ar tiesas nolēmumu gadījumā. Šajā ziņā lietas dalībnieku viedokļi atšķiras. Tādējādi, lai gan, kā izriet no iepriekš 187. punkta, prasītāja ir izteikusi šaubas par atbilstību starp summu SKK 194 miljonu apmērā un ieņēmumiem no pamatlīdzekļu pārdošanas likvidācijas ar tiesas nolēmumu gadījumā, Komisija apstrīdētajā lēmumā un tiesvedībā Vispārējā tiesā vienīgi aplēsa, ka šai summai būtu jāatspoguļo aktīvu vispārējā vērtība, kas atbilst cenai, par kuru tie konkrētajā brīdī var tikt atsavināti, tostarp likvidācijas ar tiesas nolēmumu procedūrā, necenšoties pārbaudīt vērtējuma, uz kuru tā balstījās, priekšmetu, metodi vai ticamību.
- 192 Turpinot, lai gan atsevišķi lēmumi attiecībā uz prasītājas norādīto nodokļu parādu atlikšanu ietver skaitlisku novērtējumu par aktīviem kā garantijām, atsaucoties uz 2002. gadā veiktajiem novērtējumiem, šie lēmumi, kopumā ņemot, tomēr neļauj kopējo summu aplēst SKK 194 miljonu apmērā. It īpaši vairāki no šiem lēmumiem ietver tikai to aktīvu uzskaitījumu, kas izsniegti kā garantija, vienlaikus neatspoguļojot to vērtību.
- 193 Turklāt iepriekš 189. punktā minētajā Slovākijas iestāžu vēstulē ir norāde uz 2004. gada 21. jūnijā prasītājas telpās notikušo pārbaudi un izklāstīti tās rezultāti. Tajā ir norādīts, ka prasītājas pamatlīdzekļi, kā izriet no kāda eksperta vērtējuma, tika aplēsti SKK 200 miljonu apmērā. Savukārt, pat pieņemot, ka runa ir par to pašu vērtējumu, kuru minēja prasītāja, ir jānorāda, ka šajā vēstulē nav ietverta neviena norāde uz to pamatlīdzekļu vērtību, kas nodoti kā garantija. Tajā arī nav norādīts, ka summa SKK 194 miljonu apmērā, kas tajā tostarp nav minēta, atbilst iespējamajiem ieņēmumiem no prasītājas pamatlīdzekļu pārdošanas likvidācijas ar tiesas nolēmumu procedūrā.

- 194 Turklāt ir jānorāda, ka, ņemot vērā visus lietas dalībnieku norādītos apstākļus, Komisijas izmantotais 2003. gada beigu vai 2004. gada sākuma vērtējums balstās uz novērtējumiem, kuri veikti laikposmā no 2000. līdz 2003. gadam maksājumu atlikšanas laikā. Tātad summa SKK 194 miljonu apmērā, kā prasītāja norādīja tiesas sēdē, nav iegūta aktuālu novērtējumu rezultātā. Kā norāda prasītāja, aktīvu kā garantijas, it īpaši transportlīdzekļu un automašīnu, vērtība laika gaitā samazinās.
- 195 Visbeidzot ir jāpiebilst, ka Komisijas piemērotais likvidācijas koeficients ir īpaši augsts, jo tas atbilst 97 % no kopējās prasītājas pamatlīdzekļu grāmatvedības vērtības (SKK 194 miljoni no SKK 200 miljoniem). Kā prasītāja pamatoti norāda, pārdošanas apstākļi likvidācijas ar tiesas nolēmumu procedūrā samazina aktīva vērtību attiecībā uz pārdošanu parastos tirdzniecības apstākļos, kuros pārdevējs var tostarp izvēlēties pārdošanas brīdi. Komisija turklāt pati apstrīdētā lēmuma 94. apsvērumā norāda, ka ar likvidācijas koeficientu palīdzību “tiek pieņemts, ka aktīvu vērtība, ko iegūst likvidācijas izpārdošanā, parasti [nepārprotami] ir zemāka par uzskaites [grāmatvedības] vērtību atkarībā no aktīvu veida”.
- 196 Ņemot vērā iepriekš 191.–195. punktā formulētos apsvērumus, ir jāsecina, ka apstākļi administratīvā procesa lietas materiālos neļauj juridiski pietiekami pamatot likvidācijas koeficientu, kuru Komisija piemērojusi, lai novērtētu ieņēmumus no prasītājas pamatlīdzekļu pārdošanas.
- 197 Otrkārt, attiecībā uz ieņēmumu no prasītājas īstermiņa parādiem novērtējumu vispirms ir jākonstatē, ka prasītāja neapstrīd Komisijas piemēroto korekciju 59 % apmērā. Šis no E ziņojuma atvasinātās korekcijas mērķis, Komisijas ieskatā, ir atspoguļot noteiktu parādu neatgūstamību vai zemo kvalitāti (skat. iepriekš 184. punktu).
- 198 Šajā ziņā, pat nelemjot par šo jautājumu, kuru prasītāja nemaz neizvirza, proti, vai Komisija, nenonākot pretrunās, varēja izmantot E ziņojumā piemēroto koeficientu 59 % apmērā, lai gan tā šo ziņojumu neuzskatīja par ticamu, ir jānorāda, ka, tā kā minētajā ziņojumā nav nekādu paskaidrojumu, ņemot vērā prasītājas iebildumus, nevar uzskatīt par pierādītu ne šī koeficienta nozīmi, ne pamatojumu. Tādējādi, kaut arī, Komisijas ieskatā, šis koeficients būtībā ļautu noteikt īstermiņa viegli atgūstamus parādus, kuri likvidācijas ar tiesas nolēmumu procedūrā varētu tikt atgūti vai atsavināti bez zaudējumiem, prasītājas ieskatā, ir jāpiemēro otrā korekcija, lai ņemtu vērā apstākļus, kādos notiktu šāda likvidācija, kuras laikā īstermiņa parādi tiktu atgūti vai atsavināti par summu, kas ir zemāka par atgūstamo vērtību un radītu izdevumus, riskus un kavējumus.
- 199 Neviens apstākļi lietas materiālos neļauj pamatot Komisijas apgalvojumu, saskaņā ar kuru īstermiņa parādu summa, kas noteikta, piemērojot 59 % koeficientu, ir pilnībā atgūstama un to neietekmē pārdošanas apstākļi likvidācijas ar tiesas nolēmumu gadījumā.
- 200 Šajos apstākļos ir jāuzskata, ka informācija lietas materiālos neļauj no tiesību viedokļa pietiekami noteikt likvidācijas koeficientu 59 % apmērā, kuru Komisija piemēroja īstermiņa parādiem.
- 201 No iepriekš minētā un it īpaši no šī sprieduma 196. un 200. punktā izdarītajiem secinājumiem izriet, ka administratīvā procesa lietas materiālos esošā informācija nevar no tiesību viedokļa pietiekami pamatot Komisijas vērtējumu par iespējamajiem ieņēmumiem no pamatlīdzekļu un īstermiņa parādu pārdošanas likvidācijas ar tiesas nolēmumu procedūrā. Tādējādi šķiet, ka apstrīdētā lēmuma pieņemšanas dienā Komisijas rīcībā nebija vajadzīgās informācijas, kas būtu iespējami pilnīga un uzticama, lai pieņemtu šo lēmumu un, kā būtībā norāda prasītāja, tai bija jācensās iegūt papildu informāciju, lai pārbaudītu un pamatotu savus secinājumus.
- 202 No tā izriet, ka, pat nevērtējot, cik pamatota ir Komisijas veiktā analīze par ieņēmumiem no prasītājas krājumu pārdošanas, informācija administratīvā procesa lietas materiālos nevar juridiski pietiekami pamatot to, ka ieņēmumi no dažādu tās aktīvu pārdošanas likvidācijas ar tiesas nolēmumu procedūrā ir aplēsti SKK 435 miljonu apmērā.

- 203 Komisijas argumenti neatspēko šo secinājumu.
- 204 Pirmkārt, Komisija apgalvo, ka, ņemot vērā, ka tai nav jāpierāda, ka tās analīze ir precīza, bet ka prasītājam ir jāpierāda, ka tās apgalvojums attiecībā uz privātā kreditora spriešanas veidu ir pamatots, tai nav jāsniedz pareizais likvidācijas koeficients, bet jānovērtē visa pieejamā informācija, lai noteiktu, vai prasītājam apgalvojums ir ticami pamatots.
- 205 Tomēr ir jānorāda, ka šis arguments ir pretrunā iepriekš 139. punktā izklāstītajai judikatūrai. Saskaņā ar šo judikatūru faktiski Komisijai ir pienākums pierādīt, ka ir izpildīti visi privātā kreditora kritērija piemērošanas nosacījumi. Komisija nevar uzskatīt, ka tā ir izpildījusi šo pierādīšanas pienākumu attiecībā uz privātā kreditora kritērija piemērošanas nosacījumu vērtējumu, vienīgi izsakot vienkāršus apgalvojumus, kuri nav pietiekami pamatoti no tiesību viedokļa.
- 206 Šajos apstākļos, pat pieņemot, kā Komisija tiesas sēdē norādīja, ka privātā kreditora kritērija piemērošana nozīmē pierādīšanas pienākuma “pāreju”, ciktāl dalībvalstij vai atbalsta saņēmējam esot jāatspēko tās izvirzītie apstākļi, kurus ņemot vērā, nešķiet, ka šī kritērija piemērošanas nosacījumi ir izpildīti, ir jāuzskata, ka šie Komisijas izvirzītie neargumentētie apgalvojumi vien ir nepietiekami, lai pamatotu šādu pierādīšanas pienākuma apvērstu piemērošanu.
- 207 Otrkārt, Komisija gan apstrīdētajā lēmumā, gan savos procesuālajos rakstos atsauca uz to, ka ieņēmumi no pamatlīdzekļu pārdošanas, kas tika aplēsti SKK 194 miljonu apmērā, esot tikai minimālā cena, ņemot vērā to, ka Slovākijas iestādes bija novērtējušas aktīvu kā garantijas vērtību SKK 397 miljonu apmērā.
- 208 Pirmkārt, papildu tam, ka prasītāja apstrīd šo Slovākijas iestāžu veikto vērtējumu, ir jānorāda, kā uzsver prasītāja un kā izriet no apstrīdētā lēmuma 22. un 122. apsvēruma, ka minētās iestādes administratīvajā procesā ir uzskatījušas, ka summa SKK 397 miljonu apmērā tika noteikta, pamatojoties uz prasītājas grāmatvedības uzskaiti. Šajos apstākļos šī summa nevar būt pamats, uz kura balstīts ieņēmumu no prasītājas pamatlīdzekļu pārdošanas novērtējums likvidācijas ar tiesas nolēmumu procedūrā. Komisija turklāt atbildē uz tiesas sēdē Vispārējās tiesas uzdoto jautājumu atzina, ka tās rīcībā nebija nekādu pierādījumu par šīs summas ticamību, kā rezultātā šī summa nevarēja tikt izmantota aprēķinos. Otrkārt, ir jānorāda, ka šī summa, kas, prasītājas ieskatā, tika aplēsta pirms garantijas izveidošanas, katrā ziņā vairs neatbilst prasītājas finanšu situācijai 2004. gada 17. jūnijā, ko Komisija izmantoja kā sava vērtējuma pamatu. Proti, šajā datumā prasītājas pamatlīdzekļu grāmatvedības vērtība bija SKK 200 miljoni.
- 209 Treškārt, Komisija kritizē prasītājas tendenci koncentrēt savu uzmanību uz noteiktām apstrīdētā lēmuma niansēm tā vietā, lai balstītos uz konstatējumu, saskaņā ar kuru, pat ņemot vērā E ziņojuma likvidācijas koeficientus, iespējamie ieņēmumi no prasītājas aktīvu pārdošanas būtu bijuši lielāki par izlīgumā piedāvāto summu, saskaņā ar kuru izlīguma neizdevīgais raksturs kļūst acīmredzams saistībā ar tās koriģētajiem aprēķiniem.
- 210 No vienas puses, ir jānorāda, ka Komisijas aplēses par iespējamajiem ieņēmumiem, cedējot prasītājas aktīvus likvidācijas ar tiesas nolēmumu procedūrā, nav juridiski pietiekami pamatotas ar pierādījumiem (skat. iepriekš 201. un 202. punktu). No tā izriet, ka Komisija nepamatoti norāda, ka likvidācijas ar tiesas nolēmumu procedūras pievilcība salīdzinājumā ar izlīguma procedūru kļūst acīmredzama saistībā ar aprēķiniem, kas veikti, balstoties uz savu pašu metodoloģiju. No otras puses, lai gan ir taisnība, ka, pat izmantojot E ziņojumā lietotos likvidācijas koeficientus, ieņēmumi no prasītājas aktīvu pārdošanas par SKK 1,2 miljoniem pārsniedz tos, kas iegūti saistībā ar izlīgumu, tomēr šis novērojums vien nav pietiekams, lai konstatētu, ka privātais kreditors acīmredzami būtu devis priekšroku likvidācijas ar tiesas nolēmumu procedūrai, nevis izlīguma procedūrai. Proti, šis secinājums ir atkarīgs arī no pirmās procedūras ilguma ietekmes uz kreditora izvēli (skat. iepriekš 222.–234. punktu).

- 211 Ceturtkārt, Komisijas argumentam attiecībā uz *O.H.* interesi par prasītājas pamatlīdzekļiem, ciktāl ar to vēlas vienīgi norādīt, ka prasītāja nav pierādījusi potenciālā pircēja neesamību, nav nozīmes, pārbaudot ieņēmumu no tās pamatlīdzekļu pārdošanas novērtējuma pamatotību.
- 212 Piektkārt, ir jāpiebilst, ka Komisijas argumenti attiecībā uz prasītājas īstermiņa parādiem būtībā ir tikuši noraidīti iepriekš 198. un 199. punktā.
- 213 Iepriekš minēto apsvērumu gaismā ir jāatbalsta prasītāju argumenti, kas vērsti uz to, lai apstrīdētu Komisijas novērtējumu attiecībā uz ieņēmumiem, cedējot tās aktīvus likvidācijas ar tiesas nolēmumu procedūrā.

Par likvidācijas ar tiesas nolēmumu procedūras ilguma novērtējuma pamatotību un tā ietekmi uz privātā kreditora izvēli (trešā līdz piektā argumentu virkne)

- 214 Prasītāja apstrīd Komisijas vērtējumu par likvidācijas ar tiesas nolēmumu procedūras ilgumu un tā ietekmi uz privātā kreditora izvēli.
- 215 Pirmkārt, tā apgalvo, ka apsvērumā, saskaņā ar kuru likvidācijas ar tiesas nolēmumu procedūras ilgumam nav nozīmes vietējās nodokļu pārvaldes kā nodrošināta kreditora statusa dēļ, esot pieļauta tā pati kļūda, kas norādīta spriedumā *Frucona Košice/Komisija*, minēts 21. punktā (EU:C:2013:32). No vienas puses, tā norāda, ka tas, ka personai ir tiesības tūlītēji rīkoties ar kādu aktīvu, nenozīmē, ka tā uzreiz varētu atrast pircēju. Lai gan esot *L.* piemērs, Komisija neesot ne pārbaudījusi šo jautājumu, ne konstatējusi tāda potenciālā pircēja esamību, kurš būtu gatavs maksāt summu Komisijas aplēsto iespējamo ieņēmumu no pārdošanas apmērā. No otras puses, iespējamie ieņēmumi no nodrošināto aktīvu pārdošanas būtu tikai SKK 90 miljoni. Prasītāja replikas rakstā piebilst, ka, lai gan vietējās nodokļu pārvaldes kā privātā kreditora statusam ir nozīme, šis elements neesot pietiekams, lai pamatotu Komisijas izdarīto secinājumu apstrīdētā lēmuma 110.–112. apsvērumā, kurā ir precizēts, ka Komisijai ir pierādīšanas pienākums.
- 216 Otrkārt, prasītāja apstrīd Komisijas veikto iespējamā likvidācijas ar tiesas nolēmumu procedūras ilguma novērtējumu. No vienas puses, tā uzskata, ka, ņemot vērā visus pieejamos pierādījumus, šo ilgumu nevarēja paredzēt nekādā precizitātes pakāpē. No otras puses, piemērs par *L.* likvidāciju ar tiesas nolēmumu, ko tā izvirzīja kā pierādījumu grūtībām atrast pircēju saviem aktīviem, bija īpaši atbilstošs. Kad Komisija ir informēta par faktu, kuram ir nozīme, tai ir jāveic atbilstoša pārbaude. Turklāt iespēja ātri izbeigt likvidācijas ar tiesas nolēmumu procedūru nav atkarīga no kreditoru skaita, bet gan no tā, cik viegli aktīvus var sagatavot pārdošanai.
- 217 Treškārt, prasītāja apstrīd apstrīdētā lēmuma 118. apsvērumā ietvertā vērtējuma pamatotību, balstoties uz to, ka, ņemot vērā pareizās summas, proti, SKK 225,5 miljonus kā varbūtējos ieņēmumus tās aktīvu pārdošanas gadījumā un SKK 90 miljonus kā [ieņēmumus] nodrošināto aktīvu tūlītējas pārdošanas gadījumā, šķietot, ka izlīguma piedāvājums bija acīmredzami pievilcīgāks par likvidācijas ar tiesas nolēmumu procedūru.
- 218 Komisija apstrīd visu šo argumentu pamatotību.
- 219 Vispirms Komisija, pirmkārt, apgalvo, ka, lai gan ir taisnība, ka tiesības tūlītēji atsavināt kādu aktīvu nenozīmē, ka būtu iespējams nekavējoties atrast pircēju, tomēr prasītāja tai nevar pārnest, ka tā nav konstatējusi tāda pircēja, kurš būtu gatavs maksāt tās norādīto cenu, esamību, ņemot vērā, ka prasītājai ir jāpierāda, ka privātā kreditora izturēšanās atbilst ekonomiski racionālam spriešanas veidam. Komisija piebilst, ka no apstrīdētā lēmuma 96. apsvēruma izriet, ka prasītājas pamatlīdzekļi raisīja interesi. Turklāt Komisija apgalvo, ka, ņemot vērā tās rīcībā esošo informāciju, tai nebija nekāda iemesla secināt, ka prasītāja, iespējams, bija tādā pašā situācijā kā *L.* Otrkārt, Komisijas ieskatā, ar otro prasītājas argumentu tiek atkārtoti argumenti, uz kuriem tā jau ir atbildējusi saistībā ar otro iebildumu.

Treškārt, Komisija norāda, ka tā nav atkārtojusi kļūdu, uz kuru Tiesa norādījusi spriedumā *Frucona Košice*/Komisija, minēts 21. punktā (EU:C:2013:32), bet ka, tieši pretēji, tā novērsa pamatojuma nepietiekamību, kas bija pieļauta sākotnējā lēmumā. Ņemot vērā vietējās nodokļu pārvaldes kā privileģētā kreditora statusu, likvidācijas ar tiesas nolēmumu procedūras ilgumam šajā lietā nebija ietekmes attiecībā uz privātā kreditora izvēli.

- 220 Otrām kārtām vispirms Komisija norāda, ka apstrīdētā lēmuma 113.–117. apsvērumā ir ietverta papildus analīze attiecībā uz galveno secinājumu, saskaņā ar kuru likvidācijas ar tiesas nolēmumu procedūras ilgumam neesot bijusi nekāda būtiska ietekme. Visbeidzot attiecībā uz *L.* gadījumu Komisija uzskata, ka šajā stadijā prasītājas iesniegtā informācija bija neargumentēta, novēlota un katrā ziņā nepietiekama. Visbeidzot papildus tam, ka prasītāja neesot paskaidrojusi iemeslu, kādēļ kreditoru skaitam nebija nozīmes, lai novērtētu likvidācijas ar tiesas nolēmumu ilgumu, Komisija apgalvo, ka no apstrīdētā lēmuma 117. apsvēruma izdarītais secinājums balstās uz visu informāciju kopumā.
- 221 Trešām kārtām Komisija norāda, ka tā jau ir atbildējusi uz prasītājas argumentiem, ar kuriem tā cenšas apšaubīt tās aplēses par paredzamajiem ieņēmumiem, cedējot prasītājas aktīvus likvidācijas ar tiesas nolēmumu gadījumā. Tā piebilst, ka prasītāja šķietami atzīst, ka privātais kreditors esot ņēmis vērā to, ka tas var tūlītēji rīkoties ar garantētajiem aktīviem, novērtējot to kā informāciju, kas pastiprina likvidācijas ar tiesas nolēmumu procedūras pievilcību.
- 222 Šajā lietā apstrīdētā lēmuma 109.–112. apsvērumā Komisija galvenokārt uzskatīja, ka likvidācijas ar tiesas nolēmumu procedūras ilgumam nebūtu bijis būtiskas ietekmes uz privātā kreditora lēmumu. Tās ieskatā, neraugoties uz šo ilgumu, vietējā nodokļu iestāde kā privileģētais kreditors jebkurā brīdī būtu varējusi saņemt atlīdzību vismaz SKK 194 miljonu apmērā no nodrošināto pamatlīdzekļu pārdošanas. Komisija šajā ziņā piebilda, ka, pat piemērojot *E.* ziņojumā ietvertu novērtējuma metodi prasītājas krājumiem un īstermiņa parādiem, minētā iestāde varēja cerēt, ka tā pēc likvidācijas ar tiesas nolēmumu beigām saņems papildus SKK 185 miljonus. Komisijas ieskatā, vietējai nodokļu pārvaldei tādejādi bija jāapzinās, ka galu galā likvidācijas ar tiesas nolēmumu procedūrā atmaksātais parāds būtu bijis ievērojami lielāks par summu, kas piedāvāta saistībā ar izlīgumu, un ka atšķirībā no tās tai būtu bijusi jāgaida tikai daļa no šīs summas.
- 223 No šī apstrīdētā lēmuma atgādinājuma izriet, ka Komisijas analīze ir balstīta uz premisu, saskaņā ar kuru vietējā nodokļu pārvalde – nekavējoties un neatkarīgi no likvidācijas ar tiesas nolēmumu procedūras norises – prasītājas pamatlīdzekļu pārdošanas rezultātā būtu varējusi saņemt summu SKK 194 miljonu apmērā. Kā izriet no iepriekš 196. punktā izdarītā secinājuma, šo premisu juridiski pietiekami nepamato informācija lietas materiālos.
- 224 No tā izriet, ka secinājumā, kas izdarīts apstrīdētā lēmuma 112. apsvērumā un saskaņā ar kuru likvidācijas ar tiesas nolēmumu procedūras ilgumam nav būtiskas ietekmes uz hipotētiska privātā kreditora lēmumu, ir pieļauta tā pati nepilnība.
- 225 Apstrīdētā lēmuma 113.–118. apsvērumā Komisija tomēr pakārtoti novērtēja iespējamo likvidācijas ar tiesas nolēmumu procedūras ilgumu un tā ietekmi uz summu, ko kreditors saņemtu šādas procedūras beigās. Tās ieskatā, procedūras ilgums, iespējams, būtu īsāks par vidējo, ņemot vērā nelielo prasītājas kreditoru skaitu un tās aktīvu likvidācijas vērtību (apstrīdētā lēmuma 113.–117. apsvērumi). Tā piebilda, ka, ņemot vērā būtiskos ieņēmumus no minēto aktīvu pārdošanas atbilstoši aplēsēm, kas veiktas, izmantojot tās pašas metodoloģiju, salīdzinājumā ar summu, par ko panākta vienošanās izlīgumā, pat likvidācijas ar tiesas nolēmumu procedūras ilgumam, kas varēja būt no četriem līdz pieciem gadiem, neesot nekādas būtiskas ietekmes uz privātā kreditora lēmumu. Tikai, ja tiktu pārsniegts deviņu gadu ilgums, faktiskā vērtība būtu mazāka par summu, par ko panākta vienošanās izlīgumā, tomēr precizējot, ka šajā lietā neviens privātais kreditors tādu ilgumu neuzskatīja par iespējamu (apstrīdētā lēmuma 118. apsvērumi).

- 226 Pirmkārt, ir jākonstatē, ka apstrīdētā lēmuma 118. apsvērumā formulētais apgalvojums ir balstīts uz premisu, saskaņā ar kuru likvidācijas ar tiesas nolēmumu gadījumā privātais kreditors būtu varējis saņemt summu SKK 356,7 miljonu apmērā, kas atbilst Komisijas aplēstajiem ieņēmumiem no aktīvu pārdošanas pēc procedūras izmaksu atskaitīšanas. Kā norāda prasītāja un kā minēts iepriekš 201. punktā, Komisijas vērtējumam par ieņēmumiem no prasītājas aktīvu pārdošanas nav juridiski pietiekama pamatojuma lietas materiālos.
- 227 Otrkārt, šajos apstākļos nav jāizvērtē, cik pamatots ir iespējamā likvidācijas ar tiesas nolēmumu procedūras ilguma vērtējums apstrīdētā lēmuma 113.–117. apsvērumā. Proti, pat pieņemot, ka ir pierādīts, ka šī procedūra varēja tikt pabeigta ātri, ir jānorāda, ka šis fakts vien katrā ziņā ir nepietiekams, lai pamatotu secinājumu apstrīdētā lēmuma 119. apsvērumā, saskaņā ar kuru privātais kreditors būtu devis priekšroku likvidācijas ar tiesas nolēmumu procedūrai, nevis izlīguma procedūrai.
- 228 Proti, kā tas jau ticis konstatēts iepriekš 201. punktā, Komisijas aplēses par iespējamajiem ieņēmumiem no pārdošanas šajā likvidācijas ar tiesas nolēmumu procedūrā nav juridiski pietiekami pamatotas. Saskaņā ar iepriekš 136. punktā minēto judikatūru papildus ilguma faktoram summas, kuru varētu saņemt citā procedūrā, faktors ietekmē privātā kreditora izvēli.
- 229 Turklāt, pat pieņemot, ka, lai gan ir Komisijas pamatoti izteiktas iebildes attiecībā uz E ziņojumu (skat. iepriekš 173.–175. punkts), šī iestāde bija vēlējusies pakārtoti balstīties uz šī ziņojuma aktualizētu vērtējumu, tomēr jākonstatē, kā izriet no apstrīdētā lēmuma 106. apsvēruma, ka privātais kreditors tāpat būtu varējis cerēt, ka likvidācijā ar tiesas nolēmumu saņems SKK 225,5 miljonus vai gandrīz par SKK 1,2 miljoniem vairāk par izlīgumā piedāvāto summu. Papildus tam, ka Komisija vispār nav pārbaudījusi likvidācijas ar tiesas nolēmumu ilguma, lai arī tas bija ierasts par vidējo [šādas procedūras] ilgumu, ietekmi uz privātā kreditora izvēli, kurš varētu cerēt saņemt šādu summu, katrā ziņā ir jānorāda, ka, ņemot vērā šīs nelielās atšķirības citās attiecīgajās summās, var pamatoti uzskatīt, ka privātais kreditors, pat ja tas būtu nodrošinātais kreditors, acīmredzot būtu drīzāk devis priekšroku uzreiz saņemt summu SKK 224,3 miljonu apmērā, nevis gaidīt likvidācijas ar tiesas nolēmumu procedūras iznākumu, kurā tas varētu saņemt par SKK 1,2 miljoniem vairāk, un tā tas ir, pat pieņemot, ka šī procedūra varētu tikt pabeigta relatīvi īsā laikā.
- 230 No tā izriet, ka ir jāapmierina prasītājas argumenti, ar kuriem apstrīdēts likvidācijas ar tiesas nolēmumu ilguma ietekmes vērtējums.
- 231 Šo secinājumu neatpēko pārējie Komisijas argumenti.
- 232 Pirmkārt, Komisija apgalvo, ka prasītājai ir jāpierāda, ka privātā kreditora rīcība atbilst ekonomiski racionālam spriešanas veidam.
- 233 Šis arguments ir pretrunā judikatūrai, kas izklāstīta iepriekš 138.–143. punktā, attiecībā uz to, kā sadalāms pienākums pierādīt, ka ir izpildīti privātā kreditora nosacījumi.
- 234 Otrkārt, ciktāl Komisija atbild uz dažādiem prasītājas argumentiem saistībā ar iespēju ātri atrast pamatlīdzekļu pircēju un *O.H.* interesi par šiem aktīviem, likvidācijas ar tiesas nolēmumu procedūras ilguma vērtējumu un *L.* sabiedrības gadījumu, pietiek konstatēt, ka šie argumenti nav saistīti ar apsvērumu, saskaņā ar kuru Komisijas veiktā privātā kreditora kritērija izvēles ilguma ietekmes analīze ir nepamatota tāpēc, ka tā pati ir balstīta uz nepareizu varbūtējo ieņēmumu no prasītājas aktīvu pārdošanas novērtējumu, jo pats šis novērtējums ir balstīts uz nepietiekamiem pierādījumiem. Līdz ar to visiem šiem pārējiem argumentiem šajā stadijā nav nozīmes.
- 235 Ņemot vērā visus iepriekš izklāstītos apsvērumus, ir jāsecina, ka ar lietas materiālos esošajiem pierādījumiem nevar tikt pamatots secinājums apstrīdētā lēmuma 119. apsvērumā, saskaņā ar kuru privātais kreditors būtu drīzāk devis priekšroku prasītājas likvidācijai ar tiesas nolēmumu, nevis izlīguma piedāvājumam.

- 236 No tā izriet, ka trešais prasītājas izvirzītais pamats ir jāapmierina, pat nevērtējot tās izvirzītos argumentus par varbūtējo ieņēmumu no šo krājumu pārdošanas novērtējumu.
- 237 Tomēr ir jāpiebilst, ka secinājums apstrīdētā lēmuma 139. apsvērumā, saskaņā ar kuru nav izpildīts privātā kreditora kritērijs, ir balstīts ne tikai uz konstatējumu, ka privātais kreditors būtu devis priekšroku likvidācijai ar tiesas nolēmumu, nevis izlīguma piedāvājumam, bet vēl arī uz to, ka šāds kreditors būtu devis priekšroku nodokļu piedziņai, nevis šim piedāvājumam. Tātad pietiek, ka viena no šīm divām procedūrām – likvidācija ar tiesas nolēmumu vai nodokļu piedziņa būtu izdevīgāka par izlīguma procedūru, lai pamatotu secinājumu, ka privātā kreditora kritērijs šajā lietā nav ticis ievērots.
- 238 Tieši pretēji, no tā izriet, ka tikai tad, ja gan likvidācijas ar tiesas nolēmumu procedūra, gan nodokļu piedziņas procedūra izrādītos neizdevīgākas par izlīguma procedūru, secinājums apstrīdētā lēmuma 139. apsvērumā, saskaņā ar kuru privātā kreditora kritērijs nav izpildīts, būtu prettiesisks.
- 239 Līdz ar to iepriekš 235. punktā izdarītais secinājums pats par sevi nevar pamatot apstrīdētā lēmuma atcelšanu. Proti, vēl ir vajadzīgs, lai būtu pamatots arī ceturtais pamats saistībā ar nodokļu piedziņas un izlīguma procedūru salīdzinājumu. Līdz ar to tas ir jāpārbauda.

Par ceturto pamatu – kļūdām, kas pieļautas secinājumā, saskaņā ar kuru nodokļu piedziņas procedūra bija izdevīgāka par izlīguma procedūru

- 240 Ar ceturto pamatu prasītāja apstrīd apstrīdētajā lēmumā iekļauto secinājumu, saskaņā ar kuru nodokļu piedziņas procedūra būtībā bija izdevīgāka par izlīguma piedāvājumu. Pēc tam, kad prasītāja vispirms izklāstīja šīs procedūras, kāda tā paredzēta Slovākijas tiesībās, posmus, tā šī pamata pamatojumam ir izvirzījusi sešas argumentu virknes. Tās var tikt sargrupētas divās kategorijās atkarībā no tā, vai tās ir saistītas, pirmkārt, ar privātā kreditora kritērija piemērojamību, lai salīdzinātu nodokļu piedziņas un izlīguma procedūras (pirmā un otrā argumentu virkne), un, otrkārt, ar šī kritērija piemērošanu (trešā līdz sestā argumentu virkne).

Par privātā kreditora kritērija piemērojamību, lai salīdzinātu nodokļu piedziņas un izlīguma procedūras (pirmā un otrā argumentu virkne)

- 241 Pirmkārt, prasītāja uzskata, ka privātā kreditora kritērijs nebija atbilstošs, lai salīdzinātu nodokļu piedziņas un izlīguma procedūras, jo pirmā no tām privātajam kreditoram nebija pieejama. Otrkārt, tā apstrīd apgalvojumu, ka šajā lietā nebija iesniegts neviens pierādījums, kas ļautu konstatēt šī kritērija piemērojamību.
- 242 Secīgi ir jāpārbauda šie divi jautājumi, sākot ar otro no tiem.
- 243 Pirmkārt, prasītāja uzskata, ka to iemeslu dēļ, kurus tā izklāstījusi saistībā ar otro šīs prasības pamatojumam izvirzīto pamatu, Komisija apstrīdētā lēmuma 120. apsvērumā ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā.
- 244 Komisija apstrīd šī argumenta pamatotību un būtībā atkārtoti argumentus, kurus tā bija izvirzījusi atbildē uz otro prasītājas pamatu. Tā tādējādi atgādina, ka tas, ka attiecīgās dalībvalsts – kuras ieskatā, jautājums par to, vai apstrīdētais lēmums ir uzskatāms par valsts atbalstu, nav ticis apsvērts – norāde padara par neiespējamu jebkuru mēģinājumu atsaukties uz privātā kreditora kritēriju. Tā piebilst, ka, ja pasākuma saņēmējs var atsaukties uz šo kritēriju, tam vēl jo vairāk ir nepārprotami jāpierāda, ka minētā dalībvalsts pirms vai vienlaicīgi ar priekšrocības piešķiršanu apzinājās, ka tā to piešķīra tās kā privātā saimnieciskās darbības subjekta statusā.

- 245 Apstrīdētajā lēmumā Komisija saskaņā ar iepriekš 95. un 97. punktā minēto judikatūru, ko tā minētā lēmuma 82. apsvērumā piemērojusi attiecībā uz privāto kreditoru, ir norādījusi, ka nav ticis iesniegts neviens pierādījums par to, ka vietējā nodokļu pārvalde būtu apsvērusi nodokļu piedziņas procedūru un būtu secinājusi, ka šī procedūra ir neizdevīgāka par izlīgumu (apstrīdētā lēmuma 120. apsvēruma). Tomēr no apstrīdētā lēmuma izriet, ka Komisija, vienlaikus precizējot, ka prasītāja nesalīdzināja piedāvāto izlīgumu ar iespējamajiem ieņēmumiem no nodokļu piedziņas, veica šādu salīdzinājumu, pamatojoties uz to – kā apstiprināja Slovākijas iestādes –, ka nodokļu piedziņas procedūra bija iespēja, ko nodokļu pārvalde varēja izmantot vai nu pirms izlīguma procedūras sākšanas, vai arī pēc nodokļu pārvaldes veto, ar kuru tā varēja nepieņemt ierosinātajam izlīgumam, un ka “līdz ar to šī iespēja ir jāizvērtē, piemērojot [privātā] kreditora kritēriju” (apstrīdētā lēmuma 121. apsvēruma).
- 246 Pat nelemjot par to, vai prasītāja var vienkārši atsaukties uz argumentiem, kas izvirzīti, pamatojot citu pamatu, kas vērsti uz to, lai apstrīdētu pārējos Komisijas apstrīdētajā lēmumā izteiktos apsvērumus, ir jākonstatē, ka prasītājas otrā pamata pamatojumam izvirzītie argumenti nav tādi, kas var atspēkot apstrīdētā lēmuma 120. apsvērumā ietvertos apgalvojumus. Proti, kā izriet no otrā pamata vērtējuma, prasītāja būtībā apstrīdēja apstrīdētā lēmuma 83. apsvērumā ietverto apgalvojumu, saskaņā ar kuru no tā, ka dalībvalsts nebija atsaukusies uz privātā kreditora kritēriju un, tieši pretēji, norādīja, ka apstrīdētais pasākums ir valsts atbalsts, izriet, ka pasākums patiešām uzskatāms par valsts atbalstu. Tomēr Komisija 120. apsvērumā nav izdarījusi nevienu šādu secinājumu.
- 247 Turklāt, ciktāl Komisija norādīja, ka privātā kreditora kritērijs nav piemērojams, lai salīdzinātu nodokļu piedziņas un izlīguma procedūras, pieņemot, ka apstrīdētā lēmuma 120. apsvēruma ir jāsaprot tādā nozīmē, ka tas netieši ietver šādu secinājumu, pietiek atgādināt, kā jau ticis norādīts saistībā ar prasītājas izvirzītā otrā pamata vērtējumu, ka šis kritērijs bija piemērojams šīs lietas apstākļiem. Tā kā kritērijs ir pats par sevi piemērojams, ir jāuzskata, ka Komisija nevar tā piemērojamības mērķiem veikt nošķiršanu atkarībā no dažādām apstrīdētā pasākuma alternatīvām.
- 248 Šajā ziņā turklāt ir jāpiebilst, kā tas norādīts iepriekš 245. punktā, ka no apstrīdētā lēmuma 121. apsvēruma nepārprotami izriet, ka Komisija ir uzskatījusi, ka, piemērojot privātā kreditora kritēriju, bija jāapsver nodokļu piedziņas procedūra, jo šī procedūra bija reāla vietējās nodokļu pārvaldes iespēja. Citiem vārdiem, Komisija ir uzskatījusi, ka šajā kontekstā bija jāpārbauda privātā kreditora kritērijs pēc būtības, jo nodokļu piedziņa bija reāla iespēja, un, kā tā apgalvo savos procesuālajos rakstos – lai labāk pamatotu apstrīdēto lēmumu.
- 249 Otrkārt, prasītāja norāda, ka apstrīdētajā lēmumā ir pieļautas kļūdas tiesību piemērošanā, jo nodokļu piedziņas procedūra nav pieejama privātajam kreditoram un apstrīdētajā lēmumā nav konstatēta analoga procedūra, no kuras šāds kreditors būtu varējis gūt labumu. No tā izrietot, ka šī procedūra nevar tikt ņemta vērā saistībā ar privātā kreditora kritēriju.
- 250 Komisija apstrīd šo argumentu pamatotību.
- 251 Jau ir ticis nospriests, ka privātā kreditora kritērija piemērojamība ir atkarīga nevis no tā, kādā veidā tikusi piešķirta priekšrocība, bet no pieņemtā pasākuma klasifikācijas, kuru privātais saimnieciskās darbības subjekts veicis, pieņemot lēmumu (skat. pēc analogijas 2014. gada 3. aprīļa spriedumu Komisija/Nīderlande un *ING Groep*, C-224/12 P, Krājums, EU:C:2014:213, 31. punkts; šajā ziņā skat. arī pēc analogijas spriedumu Komisija/*EDF*, minēts 26. punktā, EU:C:2012:318, 93. punkts). Šajā ziņā izšķiroša nozīme ir jautājumam par to, vai konkrētais pasākums atbilda ekonomiskās racionalitātes kritērijam tādējādi, ka privātais kreditors, kurš cer maksimāli palielināt savas iespējas atgūt savu parādu vai vismaz lielāko šī parāda daļu, varētu arī piekrist veikt šādu pasākumu (šajā ziņā skat. pēc analogijas spriedumu Komisija/Nīderlande un *ING Groep*, minēts iepriekš, EU:C:2014:213, 36. punkts).
- 252 Šajā lietā netiek apstrīdēts, ka privātais kreditors tādā pašā veidā kā vietējā nodokļu pārvalde varēja piekrist daļēji atteikties no sava parāda izlīgumā. Savukārt lietas dalībnieki ir vienisprātis, ka vienīgi vietējai nodokļu pārvaldei bija nodokļu piedziņas procedūras iespēja.

- 253 Tomēr pēc analogijas ar iepriekš 251. punktā minēto judikatūru ir jāuzskata, ka tas apstākļi vien, lai privātajam kreditoram nebija pieejama nodokļu piedziņas procedūra, netraucē veikt privātā kreditora kritērija analīzi, lai salīdzinātu šo procedūru ar izlīguma procedūru. Proti, šis apstākļi netraucē pārbaudīt vietējās nodokļu pārvaldes pieņemtā lēmuma izvēlēties izlīguma procedūru ekonomisko racionalitāti.
- 254 Šajā kontekstā vēl ir jānorāda kā neatbilstoša prasītājas minētā judikatūra, saskaņā ar kuru, lai izvērtētu jautājumu, vai to pašu pasākumu parastos tirgus apstākļos būtu veicis valsts situācijai vistuvākā situācijā esošais privātais ieguldītājs, ir jāņem vērā tikai priekšrocības un pienākumi, kas ir saistīti ar valsts kā akcionāres situāciju, izslēdzot tos, kas ir saistīti ar tās statusu, īstenojot valsts varu (skat. spriedumu Komisija/EDF, minēts 26. punktā, EU:C:2012:318, 79. un tajā minētā judikatūra).
- 255 Proti, papildus tam, ka šī judikatūra neskar jautājumu par to, vai privātā kreditora kritērijs var tikt piemērots, lai salīdzinātu abu parāda atgūšanas procedūru priekšrocības un trūkumus, no kurām privātajam kreditoram ir pieejama tikai viena, lai gan publiskā sektora kreditors var izmantot abas procedūras, ir jānorāda, ka no spriedumā Komisija/EDF, minēts 26. punktā (EU:C:2012:318, 79. punkts), šī apgalvojuma pamatojumam minētajiem spriedumiem, proti, spriedumiem Beļģija/Komisija, minēts 51. punktā (EU:C:1986:302, 14. punkts), 1986. gada 10. jūlijs, Beļģija/Komisija (40/85, Krājums, EU:C:1986:305, 13. punkts), 1994. gada 14. septembris, Spānija/Komisija (no C-278/92 līdz C-280/92, Krājums, EU:C:1994:325, 22. punkts), un 2003. gada 28. janvāris, Vācija/Komisija (C-334/99, Krājums, EU:C:2003:55, 134. punkts), izriet, ka privātā investora tirgus ekonomikas apstākļos kritērija piemērošanā ir jāabstrahējas no jebkādiem sociāla, reģionālās politikas vai nozaru rakstura apsvērumiem un ka nevar tikt ņemtas vērā citas dalībvalsts izmaksas vai pienākumi, kas tai rodas, īstenojot valsts varu.
- 256 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, ir jānorāda prasītājas argumenti saistībā ar privātā kreditora kritērija piemērojamību, lai salīdzinātu nodokļu piedziņas un izlīguma procedūras.
- Par privātā kreditora kritērija piemērošanu, lai salīdzinātu nodokļu piedziņas un izlīguma procedūras (trešā līdz sestā argumentu virkne)
- 257 Trešā līdz sestā argumentu virkne, ko prasītāja izvirzījusi šī pamata atbalstam, ir saistīta ar salīdzinošu nodokļu piedziņas un izlīguma procedūru vērtējumu privātā kreditora kritērija kontekstā.
- 258 Pirmām kārtām prasītāja pārmet Komisijai, ka tā apstrīdētā lēmuma 121. un 123. apsvērumā ir pieļāvusi kļūdas gan attiecībā uz brīža, gan darījuma, attiecībā uz kuru bija jāpiemēro privātā kreditora kritērijs, noteikšanu. Pirmkārt, attiecībā uz šī lēmuma 121. apsvērumu, no vienas puses, tā norāda, ka nodokļu piedziņas procedūra bija juridiski nepieejama pēc izlīguma piedāvājuma un izlīguma procedūras laikā, ko Komisija esot netieši atzinusi. No otras puses, vienīgais jautājums, kam ir nozīme, esot tas, vai 2004. gada 9. jūlijā nodokļu piedziņas procedūra būtu bijusi acīmredzami izdevīgāka par izlīgumu. Otrkārt, attiecībā uz apstrīdētā lēmuma 123. apsvērumu prasītāja norāda, ka Komisija nebija kompetenta izvērtēt maksājumu atlikšanu laikposmā no 2002. gada novembra līdz 2003. gada novembrim un ka tai šajā lietā bija jāveic vienīgi atbilstošā darījuma pārbaude, neizsakot hipotēzes par jautājumiem, kas neietilpst tās kompetences jomā.
- 259 Otrām kārtām prasītāja norāda, ka apstrīdētā lēmuma 123. apsvērumā esot ietverti vienīgi hipotētiski un kļūdaini apgalvojumi, kā arī pilnībā spekulatīvi un Komisijas neatrisināti jautājumi, ar kuriem nevarēja tikt pamatots šāds lēmums. Turklāt Komisija neesot izskatījusi atbilstošo jautājumu, lai noskaidrotu, vai privātais kreditors būtu atlicis nodokļu parāda maksājumu.
- 260 Trešām kārtām prasītāja būtībā Komisijai pārmet, ka tā esot pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā un neesot ņēmusi vērā Tiesas sniegtās norādes spriedumā *Frucona Košice*/Komisija, minēts 21. punktā (EU:C:2013:32), jo tā neesot izvērtējusi visu pieejamo informāciju, kas būtiski varēja ietekmēt privātā

kreditora lēmumu pieņemšanas procesu gan attiecībā uz summu, kas varēja tikt saņemta nodokļu piedziņas procedūrā, gan šīs procedūras izmaksām. Replikas rakstā prasītāja piebilst, ka pretēji tam, ko norāda Komisija, šai iestādei apstrīdētajā lēmumā bija jākonstatē fakti, kas pamatotu tās secinājumu, saskaņā ar kuru nodokļu piedziņas rezultātā ieņēmumi būtu bijuši lielāki nekā izlīgumā.

- 261 Ceturtām kārtām prasītāja apgalvo, ka Komisija esot pielāvusi kļūdas attiecībā uz iespējamo nodokļu piedziņas procedūras ilgumu. Šajā ziņā, no vienas puses, tā norāda, ka, tā kā Komisija esot vienīgi pieņēmusi bez analīzes vai pierādījumiem, ka šī procedūra varēja tikt pabeigta ātri, tā nav izvērtējusi šo jautājumu vai vismaz no tiesību viedokļa pietiekami pamatojusi apstrīdēto lēmumu. No otras puses, tā apgalvo, ka privātais kreditors būtu pārbaudījis varbūtējo nodokļu piedziņas procedūras grafiku saistībā ar atbilstošajiem tiesību aktiem un būtu ņēmis vērā visas nodokļu piedziņas procedūras sekas, tostarp risku, ka prasītāja minētās procedūras laikā tiek atzīta par bankrotējušu, kā arī nepieciešamo ilgumu, lai atrastu pircēju, kas būtu gatavs samaksāt minimālo summu, ņemot vērā Slovākijas tiesību aktos noteiktās robežvērtības. Atbildot uz Komisijas argumentiem, kas balstīti uz to, ka tā apstrīdēto lēmumu esot pieņēmusi, ņemot vērā visu pieejamo informāciju, prasītāja replikas rakstā norāda, ka saskaņā ar judikatūru šai iestādei ir jāveic visi nepieciešamie pasākumi, lai saņemtu visu tās analīzes mērķiem atbilstošu informāciju.
- 262 Komisija apstrīd visu šo argumentu pamatotību.
- 263 Pirmām kārtām, no vienas puses, Komisija šajā ziņā uzskata, ka nodokļu piedziņas procedūra varēja tikt uzsākta pirms izlīguma procedūras uzsākšanas, kā arī gadījumā, ja valsts tiesas atteiktos atzīt izlīgumu. No otras puses, prasītājas argumentācija saistībā ar apstrīdētā lēmuma 123. apsvērumu esot balstīta uz kļūdainu izpratni attiecībā uz secinājumu saistībā ar notikumiem pirms Slovākijas Republikas pievienošanās Savienībai. Komisija esot vienīgi apgalvojusi, ka pat pirms izlīguma noslēgšanas attiecīgās dalībvalsts rīcības atbilstība privātā kreditora kritērijam bija apstrīdama, tomēr neuzskatīja par vajadzīgu balstīties uz šo informāciju, lai secinātu, ka privātais kreditors katrā ziņā nebūtu izvēlējis izlīgumu.
- 264 Otrām kārtām Komisija apgalvo, ka jautājumam par to, vai pirms izlīguma atliktie maksājumi nav uzskatāmi par [valsts] atbalstu, nav nozīmes tāda secinājuma mērķiem, saskaņā ar kuru izlīgums bija uzskatāms par valsts atbalstu. Apstrīdētā lēmuma 122. un 123. apsvērumā esot ietverti vispārēji secinājumi pamatojuma, uz kura balstīts konstatējums attiecībā uz atbalsta esamību, mērķiem.
- 265 Trešām kārtām Komisija norāda, ka saskaņā ar judikatūru prasītājam jāpārprotami, balstoties uz objektīviem un pārbaudāmiem elementiem, ir jāpierāda, ka attiecīgā dalībvalsts priekšrocību nepiešķir tai kā privātā saimnieciskās darbības subjekta statusā un ka tā varēja tikt iegūta tirgū. Tā kā prasītāja nemēģināja iesniegt prasīto informāciju, Komisija uzskata, ka tai bija jāņem vērā visa pieejamā informācija un, neraugoties ne uz ko, bija jānovērtē, cik ticams ir apgalvojums, saskaņā ar kuru nav nekāda valsts atbalsta, jo dalībvalsts esot rīkojusies tādā pašā veidā, kā [būtu rīkojusies] privātais kreditors, precizējot, ka tā esot pārbaudījusi nodokļu piedziņas procedūru, lai apstrīdētajam lēmumam piešķirtu lielāku spēku. Katrā ziņā prasītājas argumenti attiecībā uz brīdi, kas var tikt noteikts saistībā ar nodokļu piedziņas procedūru, kā arī izmaksām, kuras izraisījusi šī procedūra, ir nepamatoti. Saistībā ar šo pēdējo minēto apsvērumu Komisija norāda, ka ir šķietami atzīts, ka nodokļu piedziņas procedūra neradot tikpat daudz administratīvu izdevumu, cik likvidācijas ar tiesas nolēmumu procedūra, precizējot, ka tās rīcībā nebija informācijas par jebkādiem citiem izdevumiem, kas bija jāņem vērā.
- 266 Ceturtām kārtām Komisija šajā ziņā norāda, ka tā ir pārbaudījusi likvidācijas ar tiesas nolēmumu procedūras ilgumu un ka, lai gan šajā ziņā nav pietiekamas informācijas, tā secināja, ka atšķirībā no likvidācijas ar tiesas nolēmumu procedūrai raksturīgo tendenci būt ilgai tas, ka kreditors pats vada nodokļu piedziņas procedūru, pozitīvi ietekmējot minētās procedūras efektivitāti un līdz ar to ilgumu.

- 267 To, cik pamatots ir Komisijas veiktais nodokļu piedziņas un izlīguma procedūras salīdzinošais vērtējums privātā kreditora kritērija piemērošanas mērķiem, ir jāpārbauda, ņemot vērā iepriekš 131.–147. punktā atgādināto judikatūru.
- 268 Saskaņā ar šo judikatūru Komisijai šajā lietā vispirms bija jānosaka, vai, ņemot vērā iepriekš 136. punktā minētos faktorus, Slovākijas iestāžu situācijai vistuvākā iespējamā situācijā esošs vidēji piesardzīgs un rūpīgs privātais kreditors, lai panāktu tam pienākošos summu samaksu, acīmredzami būtu devis priekšroku nodokļu piedziņas procedūrai, nevis piedāvātajam izlīgumam. Šajā nolūkā Komisijai, lai identificētu visizdevīgāko alternatīvu, atkarībā no privātā kreditora interesēm bija jāsalīdzina katras minētās procedūras priekšrocības un trūkumi (skat. iepriekš 132.–137. punktu).
- 269 Pēc tam Komisija, kad tā privātā kreditora kritērija kontekstā veic iepriekš 133. punktā paredzēto visaptverošo vērtējumu, tā papildus konkrētās dalībvalsts sniegtajiem pierādījumiem ņem vērā visus citus pierādījumus, kuriem ir nozīme šajā lietā. Tādējādi, kad šķiet, ka varētu būt piemērojams privātā kreditora kritērijs, Komisijai ir jālūdz attiecīgajai dalībvalstij tai sniegt visu atbilstošu informāciju, kas tai ļautu pārbaudīt, vai ir izpildīti šī kritērija piemērošanas nosacījumi. Tādējādi Komisijai ir pienākums pierādīt, ka privātā kreditora kritērija nosacījumi ir izpildīti. Tā tas ir vēl jo vairāk tad, kad apstrīdētais lēmums ir balstīts nevis uz to, ka attiecīgā dalībvalsts nav iesniegusi Komisijas pieprasītos pierādījumus, bet uz konstatējumu, ka privātais kreditors nebūtu rīkojies tāpat kā minētās dalībvalsts iestādes, proti, konstatējumu, saistībā ar kuru tiek pieņemts, ka Komisijas rīcībā bija visa nepieciešamā informācija, lai tā varētu sagatavot savu lēmumu (skat. iepriekš 138. un 139. punktu).
- 270 Visbeidzot no iepriekš 147. punktā minētās judikatūras izriet, ka Vispārējai tiesai tostarp ir jāpārbauda, vai informācija, uz kuru Komisija ir balstījusi savu vērtējumu, veido atbilstošu datu kopumu, kas jāņem vērā, un vai tā var pamatot no tās izdarītos secinājumus, precizējot, ka saskaņā ar iepriekš 134. punktā atgādināto judikatūru ir jāuzskata par atbilstošu jebkura informācija, kas var būtiski ietekmēt attiecīgā valsts sektora kreditora situācijai vistuvākā iespējamā situācijā esoša vidēji piesardzīga un rūpīga privātā kreditora, kas cenšas panākt tam pienākošos summu samaksu no maksāšanas grūtībās nonākušā debitora, lēmumu pieņemšanas procesu.
- 271 Šajā lietā netiek apstrīdēts, ka administratīvajā procesā ne Slovākijas Republika, ne prasītāja attiecībā uz privātā kreditora kritēriju nav salīdzinājušas izlīguma un nodokļu piedziņas procedūras. It īpaši no pierādījumiem lietas materiālos izriet, ka prasītāja savos apsvērumos par lēmumu uzsākt formālās [izmeklēšanas] procedūras uzsākšanu vienīgi norādīja, ka šajā lietā nevar tikt piemērota nodokļu piedziņas procedūra, jo šādas procedūras norisi nepieļauj likvidācijas ar tiesas nolēmumu procedūras vai izlīguma procedūras uzsākšana. Prasītāja piebilda, ka, ja tā nebūtu piedāvājusi izlīgumu, tās finanšu situāciju būtu pasliktinājusies tiktāl, ka dažu nedēļu laikā tai būtu bijuši pārāk lieli parādi un līdz ar to tai saskaņā ar tiesību aktiem būtu jāpaziņo par savu maksātnespēju vai jāpiedāvā izlīgums. Slovākijas iestādes tostarp atbildē uz šo prasītājas apsvērumu precizēja, ka nodokļu piedziņas procedūra varēja tikt uzsākta pēc valsts tiesu atteikuma apstiprināt izlīgumu.
- 272 Tomēr no apstrīdētā lēmuma izriet, ka Komisija šo nodokļu maksājumu piedziņas un izlīguma procedūru salīdzināja tāpēc, ka pirmā bija iespēja, kuru nodokļu pārvalde varēja izmantot vai nu pirms izlīguma procedūras sākšanas, vai arī pēc tās veto ierosinātajam izlīgumam (apstrīdētā lēmuma 121. apsvērumi). Tā būtībā secināja, ka nodokļu piedziņā būtu gūti lielāki ieņēmumi nekā izlīgumā (apstrīdētā lēmuma 127. apsvērumi) un ka privātais kreditors, ja tam būtu bijusi tāda iespēja, būtu izvēlējis nodokļu piedziņu, nevis piedāvāto izlīgumu (apstrīdētā lēmuma 124. apsvērumi).
- 273 Šajā ziņā, pirmkārt, Komisija, norādot, ka Slovākijas iestādes un prasītāja nebija vienisprātis attiecībā uz nodrošināto pamatlīdzekļu vērtību, un uzskatot, ka nebija jānosaka, kurš no apgalvojumiem ir pareizs (apstrīdētā lēmuma 122. apsvērumi), norādīja, ka, ja prasītājas aktīvu faktiskā vērtība tiešām bija tikai puse no nodrošinājuma vērtības, tas nozīmē, ka prasītājas nodrošinājums attiecībā uz nodokļu samaksas atlikšanu, kas tika atļauta laikposmā no 2002. gada novembra līdz 2003. gada novembrim, būtu nepietiekams. Šajos apstākļos šī nodokļu samaksas atlikšana, visticamāk, neatbilstot privātā kreditora

- kritērijam. Vienlaikus uzskatot, ka tai nebija jānosaka, vai šie pasākumi ir uzskatāmi par valsts atbalstu, Komisija tomēr norādīja, ka, ja minētie atliktie maksājumi jau bija valsts atbalsts, uz privātā kreditora kritēriju vairs nevar atsaukties, ja atliktais parāds vēlāk tiktu daļēji norakstīts (apstrīdētā lēmuma 123. apsvēruma).
- 274 Kā pamatoti norāda prasītāja, pat nepārbaudot, vai Komisija bija pilnvarota paust nostāju par atliktajiem nodokļu maksājumiem laikposmā no 2002. gada novembra līdz 2003. gada novembrim, ir jākonstatē, ka šis apstrīdētā lēmuma pamats, kas ir pilnībā hipotētisks, pats par sevi nevar ļaut pamatot secinājumu, saskaņā ar kuru nodokļu parāda daļēja norakstīšana prasītājai piešķir priekšrocību, ko tā nebūtu varējusi saņemt tirgus apstākļos. Proti, Komisija šajā stadijā vienīgi izsaka hipotēzes, tomēr neizvērtējot tās šādi izvirzītos jautājumus, nenorādot jebkādu informāciju to pamatojumam un no tām neizdarot jebkādu galīgu secinājumu.
- 275 Turklāt Komisija savos procesuālajos rakstos piekrīt, ka jautājumam par to, vai pirms izlīguma atliktie nodokļu maksājumi neveidoja jebkādu atbalstu, nav nozīmes tāda secinājuma mērķiem, saskaņā ar kuru izlīgums ir uzskatāms par valsts atbalstu, un ka apstrīdētā lēmuma 122. un 123. apsvēruma ietver virspusējus apsvērumus pamatojuma, uz kura balstīts secinājums par valsts atbalsta esamību, mērķiem.
- 276 Otrkārt, Komisija apstrīdētajā lēmumā uzskatīja, ka, pat ja nodrošināto pamatlīdzekļu summa sasniedza tikai SKK 194 miljonus, privātais kreditors tomēr būtu devis priekšroku nodokļu piedziņas procedūrai (apstrīdētā lēmuma 124. apsvēruma). Tā šajā ziņā norādīja, ka nodokļu administrācija šādā procedūrā varēja uzreiz sākt debitoru aktīvu pārdošanu. Komisijas ieskatā, izlīguma noslēgšanas brīdī aprītē esošo prasītājas aktīvu vērtība, proti, SKK 43 miljoni kā krājumi, vismaz SKK 37 miljoni kā piedzenamie parādi un SKK 161 miljoni kā skaidra nauda, pārsniedza izlīgumā piedāvāto summu. Komisija piebilda, ka prasītājai bija pamatlīdzekļi vismaz SKK 194 miljonu vērtībā (apstrīdētā lēmuma 125. apsvēruma). Visbeidzot tā norādīja, ka atšķirībā no likvidācijas ar tiesas nolēmumu nodokļu piedziņa nebūtu radījusi administratīvos izdevumus un ka, tā kā to uzsāk un vada pati nodokļu administrācija, varēja pieņemt, ka šī procedūra varēja tikt īstenota ātri (apstrīdētā lēmuma 126. apsvēruma). Ņemot vērā šos elementus, Komisija secināja, ka nodokļu piedziņā būtu gūti lielāki ieņēmumi nekā izlīgumā (apstrīdētā lēmuma 127. apsvēruma).
- 277 Šajā ziņā vispirms ir jānorāda, ka Komisijas vērtējums ir balstīts uz vērtējumu, kas veikti likvidācijas ar tiesas nolēmumu ietvaros, pārņemšanu.
- 278 Iepriekš 201. punktā ir secināts, ka šis vērtējums nav juridiski pietiekami pamatots ar lietas materiālos esošajiem pierādījumiem.
- 279 Turpinot, attiecībā uz nodokļu piedziņas procedūras ilgumu Komisija vienīgi “pieņēma, ka [tā] būtu noritējusi ātri”, it īpaši salīdzinājumā ar likvidācijas ar tiesas nolēmumu procedūru, jo to būtu uzsākusi un vadījusi pati iestāde. Savukārt Komisija nav veikusi jebkādu vērtējumu par šo ilgumu, ne ņemot vērā šīs lietas apstākļos, ne vismaz caurmērā tādas procedūras, kādu ieviesusi Slovākijas Republika, posmus. Turklāt Komisija savos procesuālajos rakstos atzīst pieejamās informācijas attiecībā uz nodokļu piedziņas procedūras ilgumu nepietiekamību.
- 280 Ir jāatgādina, ka procedūras ilgums ir uzskatāms par informāciju, kas var būtiski ietekmēt privātā kreditora lēmumu pieņemšanas procedūru (šajā ziņā skat. spriedumu *Frucona Košice*/Komisija, minēts 21. punktā, EU:C:2013:32, 81. punkts).
- 281 Visbeidzot ir jāatgādina, ka saskaņā ar judikatūru, uzņēmuma, kas ir atbalsta saņēmējs, stāvoklis var tikt uzskatīts par faktu, kuram ir nozīme, visaptveroši vērtējot privātā kreditora kritērija piemērošanas nosacījumus (šajā ziņā un pēc analogijas skat. spriedumus *Westdeutsche Landesbank Girozentrale* un *Land Nordrhein-Westfalen*/Komisija, minēts 56. punktā, EU:T:2003:57, 251. punkts, un 2015. gada 30. jūnijs, *Niederlande u.c./Komisija*, T-186/13, T-190/13 un T-193/13, EU:T:2015:447, 88. punkts).

- 282 Lai gan administratīvajā procesā prasītāja norādīja, ka nodokļu piedziņas procedūra varēja tikt pārtraukta, jo, ņemot vērā tās finanšu stāvokļa pasliktināšanos, tā varēja būt spiesta paziņot par savu maksātnespēju, Komisija apstrīdētajā lēmumā nekādi nav ņēmusi vērā šo apstākli, ne pat arī novērtējusi, kāda bija iespējamība, ka nodokļu piedziņas procedūra, ņemot vērā šos pierādījumus, šajā lietā varētu tikt pabeigta. Šo nepilnību nevar atspēkot apgalvojums Vispārējā tiesā, saskaņā ar kuru šis prasītājas apsvērums esot pilnībā spekulatīvs.
- 283 Turklāt ir jāpiebilst, ka attiecībā uz nodokļu piedziņas procedūras izmaksām Komisija vienīgi norādīja, ka šī procedūra atšķirībā no likvidācijas ar tiesas nolēmumu procedūras nebūtu radījusi administratīvās izmaksas. Savukārt no apstrīdētā lēmuma nekādi neizriet, ka Komisija būtu izvērtējusi jautājumu par to, vai nodokļu piedziņas procedūra varēja radīt jebkāda veida izmaksas. Tā ne tik nav apsvērusi to ietekmes uz summu, kuru varētu saņemt saistībā ar šādu procedūru, iespējamo apmēru.
- 284 Tādējādi šķiet, ka apstrīdētā lēmuma pieņemšanas dienā Komisijas rīcībā nebija faktu, kas tai ļautu apgalvot, ka privātais kreditors 2004. gada 9. jūlijā acīmredzami būtu izvēlējis nodokļu piedziņas procedūru.
- 285 Šis secinājums ir jāizdara, pat nepārbaudot pārējos prasītājas argumentus, kuri būtībā ir saistīti ar tiesas pārdošanas iespēju un varbūtību nodokļu piedziņas kontekstā, aktīvu vērtību, ko attiecīgā gadījumā noteicis eksperts, summu, kas noteiktas, novērtējot iespējamus ieņēmumus no aktīvu pārdošanas likvidācijas ar tiesas nolēmumu procedūrā, izmantošanu; nodokļu piedziņas gadījumā piemērojamajām likumiskajām robežvērtībām un to ietekmi uz aktīvu pārdošanas iespēju Komisijas norādīto summu apmērā, *L.* likvidāciju ar tiesas nolēmumu un prasītājas aktīvu izšķērdēšanas risku.
- 286 Komisijas argumenti neatspēko šī sprieduma 284. punktā izdarīto secinājumu.
- 287 Pirmkārt, Komisija norāda, ka saskaņā ar judikatūru prasītājai nepārprotami, balstoties uz objektīviem un pārbaudāmiem elementiem, ir jāpierāda, ka attiecīgā dalībvalsts konkrēto priekšrocību nepiešķirā savā kā privātā saimnieciskās darbības subjekta statusā un to varēja saņemt tirgū. Tā piebilst, ka tā ir veikusi abu procedūru salīdzinājumu, balstoties uz tās rīcībā esošo informāciju, un ka tās rīcībā nebija informācijas, kuru prasītāja būtu varējusi iesniegt, lai pamatotu savu nostāju, saskaņā ar kuru nodokļu piedziņas procedūra bija neizdevīgāka par izlīguma procedūru.
- 288 Tomēr, ņemot vērā iepriekš 138., 139., 141. un 269. punktā minēto judikatūru, ir jānorāda, ka, tā kā Komisija piemēroja privātā kreditora kritēriju, lai salīdzinātu nodokļu piedziņas un izlīguma procedūras, un ka tā no tā būtībā secināja, ka privātais kreditors būtu devis priekšroku pirmajai, nevis otrajai procedūrai, Komisija nevarēja izteikt vienīgi nepamatotus un nepārbaudāmus pieņēmumus, pamatojoties uz to, ka tās rīcībā nebija pietiekamas informācijas. Tā ne tik nevar balstīties uz judikatūru attiecībā uz šī kritērija piemērojamību, no kuras izriet, ka attiecīgajai dalībvalstij vai ieinteresētajam lietas dalībniekam, kas uz to atsaucas, ir jāpierāda, ka apstrīdētais pasākums izrietēja no minētās dalībvalsts kā saimnieciskās darbības subjekta statusa, lai pamatotu to, ka tā, neesot šādi informācijai, šī kritērija piemērošanas stadijā vienīgi izdarījusi neprecīzus secinājumus.
- 289 Otrkārt, iepriekš 284. punktā izdarīto secinājumu neatspēko arī pārējie Komisijas atbildē uz prasītājas izvirzītajiem argumentiem formulētie argumenti. Šie Komisijas argumenti būtībā attiecas uz tiesas pārdošanas iespēju un varbūtību nodokļu piedziņas kontekstā, aktīvu vērtību, ko attiecīgā gadījumā būtu noteicis eksperts, summu, kas noteiktas, novērtējot iespējamus ieņēmumus no aktīvu pārdošanas likvidācijas ar tiesas nolēmumu procedūrā, izmantošanu, *L.* likvidāciju ar tiesas nolēmumu, nodokļu piedziņas gadījumā piemērojamajām likumiskajām robežvērtībām un, visbeidzot, prasītājas aktīvu izšķērdēšanas risku.
- 290 Pirmkārt, ir jānorāda, ka iepriekš 284. punktā izdarītais secinājums balstās vienīgi uz konstatējumu, ka Komisijas rīcībā nebija faktu, kas tai ļautu apgalvot, ka privātais kreditors 2004. gada 9. jūlijā acīmredzami būtu izvēlējis nodokļu piedziņas procedūru. Otrkārt, šis secinājums – kas izriet no to

prasītājas argumentu atbalstīšanas, kurus tā izvirza, apgalvojot, ka Komisija, kurai bija jāpierāda, ka šajā lietā nav izpildīti privātā kreditora kritērija nosacījumi, nav izvērtējusi, salīdzinot nodokļu piedziņas un izlīguma procedūras, to ilgumu un izmaksas, kā arī prasītājas ekonomisko stāvokli, – ir izdarīts, pat neizvērtējot pārējos tās izvirzītos argumentus, kas izklāstīti iepriekš 285. punktā. Tā kā iepriekš 289. punktā minētie Komisijas argumenti ir tikuši iesniegti atbildē uz šiem pēdējiem minētiem prasītājas argumentiem, tie katrā ziņā neļauj izdarīt pretēju secinājumu tam, kas izdarīts iepriekš 284. punktā.

291 Visu šo iepriekš minēto apsvērumu gaismā prasītājas ceturtais pamats ir pamatots.

292 Līdz ar to, ņemot vērā it īpaši iepriekš 236. un 291. punktā izdarītos secinājumus, apstrīdētais lēmums ir jāatceļ.

Par tiesāšanās izdevumiem

293 Atbilstoši Vispārējās tiesas Reglamenta 134. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram nolēmums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram nolēmums ir labvēlīgs. Tā kā Komisijai spriedums ir nelabvēlīgs, tai saskaņā ar prasītājas prasījumiem jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, tostarp tos, kas saistīti ar pagaidu noregulējuma tiesvedībām.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (otrā palāta)

nospriež:

- 1) **atcelt Komisijas 2013. gada 16. oktobra lēmumu lietā 2014/342/ES par valsts atbalstu SA.18211 (C 25/05) (ex NN 21/05), ko Slovērijas Republika piešķirusi *Frucona Košice a.s.*;**
- 2) **Komisija sedz savus tiesāšanās izdevumus un atlīdzina *Frucona Košice* tiesāšanās izdevumus, tostarp tos, kas saistīti ar pagaidu noregulējuma tiesvedībām.**

Martins Ribeiro

Gervasoni

Madise

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2016. gada 16. martā.

[Paraksti]

Satura rādītājs

Tiesvedības priekšvēsture	1
Prasītājas stāvokļa novērtējums un mierizlīguma procedūra	1
Administratīvais process	3
Sākotnējais lēmums	3
Tiesvedības Vispārējā tiesā un Tiesā	3
Apstrīdētais lēmums	4
Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi	5
Juridiskais pamatojums	6
Par pirmo pamatu – tiesību uz aizstāvību pārkāpumu	6
Par otro pamatu – apstrīdētā lēmuma 83. apsvērumā pieļautu kļūdu tiesību piemērošanā	11
Par trešo pamatu – kļūdām faktos un tiesību piemērošanā, kas pieļautas secinājumā, saskaņā ar kuru likvidācijas ar tiesas nolēmumu procedūra bija izdevīgāka par mierizlīgumu	17
Ievada piezīmes par judikatūru	17
Par ieņēmumu no prasītājas aktīvu pārdošanas likvidācijas ar tiesas nolēmumu procedūrā novērtējuma pamatotību (otrā argumentu virkne)	20
Par likvidācijas ar tiesas nolēmumu procedūras ilguma novērtējuma pamatotību un tā ietekmi uz privātā kreditora izvēli (trešā līdz piektā argumentu virkne)	28
Par ceturto pamatu – kļūdām, kas pieļautas secinājumā, saskaņā ar kuru nodokļu piedziņas procedūra bija izdevīgāka par izlīguma procedūru	31
Par privātā kreditora kritērija piemērojamību, lai salīdzinātu nodokļu piedziņas un izlīguma procedūras (pirmā un otrā argumentu virkne)	31
Par privātā kreditora kritērija piemērošanu, lai salīdzinātu nodokļu piedziņas un izlīguma procedūras (trešā līdz sestā argumentu virkne)	33
Par tiesāšanās izdevumiem	38